

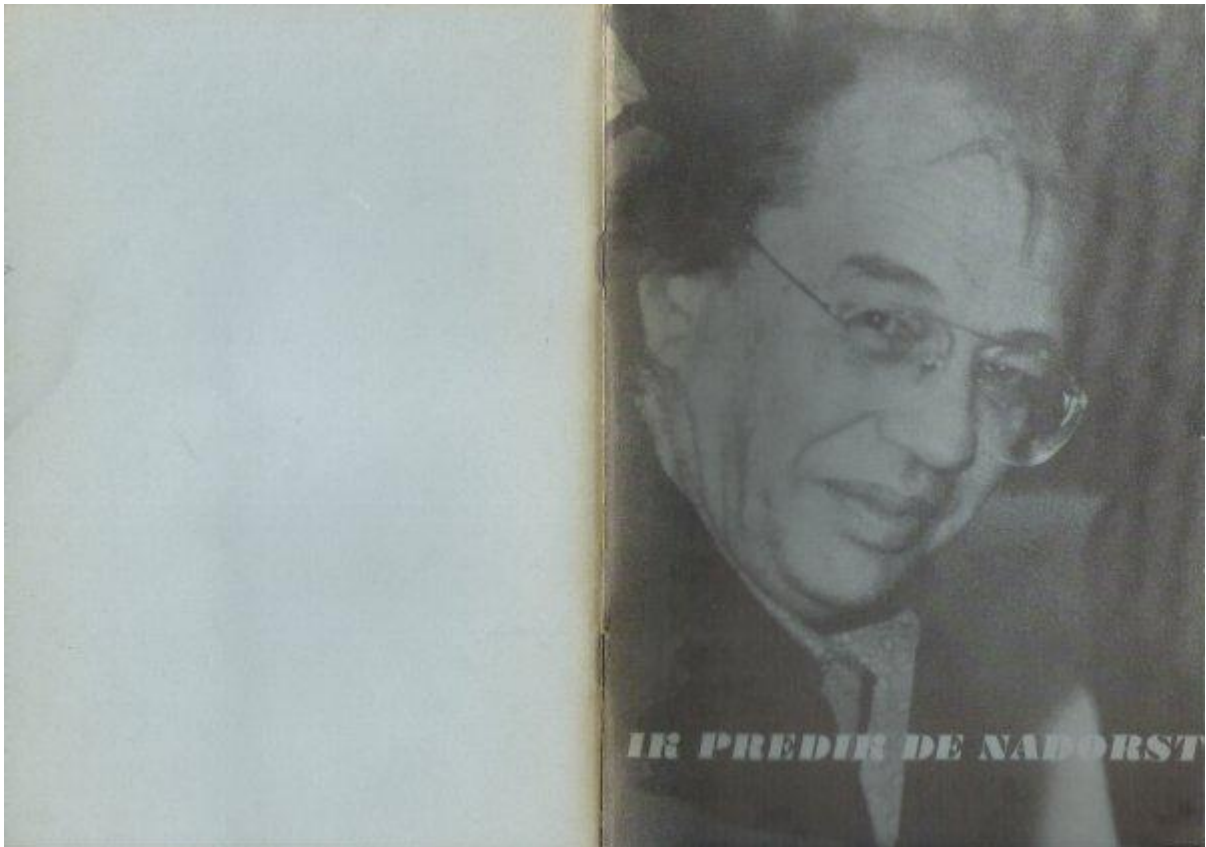
Verzameld werk - Gele Vellen - Ik predik de nadorst

Van de nadorst...

De samenstellers

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 2]

*ik achterhaal niet en ben de trage
en ik bepaal niet en ben de driftige
praat en spreek maar en ook ik
ik predik de nadorst*

Lucebert

"Van de afgrond en de luchtmens"

[p. 3]

Van de nadorst...

Letterkundige, onderwijskundige of minder kundige bijeenkomsten met Rudi Cornets de Groot waren altijd dorstverwekkend. Dat in vele opzichten. Altijd had Rudi wat achter de hand (en dat ook in vele betekenissen) om de dorstigen te laven. Hij mocht daar zelf graag aan meedoen.

Hij is al het tweede jaar niet meer op school. De nadorst, die we nu zo hevig voelen, wordt niet gelest. En sinds we weten dat Ruud echt weg zal blijven van het LMC, moeten we er zelf maar iets aan gaan doen. En wat kan beter passen dan een boekje, zo verzonnen de neerlandici. Ze kregen daarbij onmiddellijk hulp en steun van Pieter, die Ruud - in zijn jaren als tekenleraar - ook tot zijn sectie mocht rekenen.

Het boekje is er. Niet alleen de leraren Nederlands en tekenen droegen daar van alles aan bij. Van verschillende kanten werd hun uitnodiging om iets voor Rudi te doen beantwoord. Hij moet het maar eens lezen, wat iedereen voor hem bedacht en opgeschreven heeft. Hij zal er met volle teugen van kunnen genieten, denken we.

Ad fundum dus, Rudi!

De samenstellers

Voor Rudi

Piet Smits

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 4]

"De uiteindelijke proef op de som is altijd je eigen gevoel dat het goed is."
- Robert Pirsig

Wanneer precies weet ik niet, maar het was lente in de tweede helft van de zestiger jaren toen Van Dun mij iets heel ongebruikelijks vroeg: "Morgen komt er een sollicitant voor Nederlands; wilt u bij dat gesprek aanwezig zijn?" Dat rook naar inspraak. Een nieuw geluid!

Er zit iets in de lucht dat naar verandering ruikt. In de grote-mensen-wereld, maar ook in de onderwijsprovincie, zelfs in het eigen dorpsschooltje. "Meneer, mag het raam open?"
"Graag jongen!"

Wasem trekt weg van de ruit. Ik zie een vreemd man onze school binnenschuiven. Dat zal die sollicitant wel zijn, meneer Cornets de Groot. Een vreemde naam! Ik kijk op mijn horloge en ga verder met voorlezen: "Op het podium was een tafel en een stoel. De tafel was haarfijn geplaatst aan de rand. De Bree verzette haar tot veilige stand, voelde tersluiks aan de stoel, ging zitten naast de tafel, greep daarvan achteloos een blad papier met namen. Whimpysinger - De Moraatz - Neutebeum - Nittikson.. Wat een namen, dacht hij."

Even later zit ik in een klein leunstoeltje naast het bureau van meneer Van Dun; daarvóór zit meneer Rudi Cornets de Groot. Hij ziet er heel anders uit dan normale sollicitanten: een suède jasje, zichtbaar ingedragen, een rood sjaaltje om z'n hals, een overhemd met bloemetjes,... Hij heeft helemaal niets van C & A. En hij woont ook nog zo ongewoon: niet in Steenvoorde of Zoetermeer, maar op de Denneweg boven een slijterij.

"Bent u wel bevoegd?"

"Tweede graads en Kweekschool."

Als die man maar genoeg van het vak weet. Die heeft natuurlijk alleen maar geleerd hoe je met kinderen moet omgaan....

Hij wil graag het een en ander verduidelijken.

"Vroeger dacht ik: Kom, het is maar papier, wat inkt, ik schrijf het maar op, want als het vergankelijke het eeuwig leven niet had, begon ik er niet eens aan.... Ik heb nu eenmaal niet eerst een idee.... In tegenstel-

[p. 5]

ling tot Albert Verwey komt bij mij het idee pas met het schrift.... De ideeën vormen zich niet eerder.... De ontsnapping uit het ik veronderstelt niet noodzakelijk eerst een subject.... ik ga gewoon op weg, en vind.... ik leef van de schijn, een kort moment, in dienst van geen boek,

geen schrijver, geen wetenschap, geen kunst, geen literatuur, geen ideologie, geen engagement, en zelfs geen geloof...." [1](#)

Van Dun onderbreekt hem: "U bent dus ook niet katholiek?"

Hij hoort het niet en praat verder, verder, verder. Als Rudi weggaat laat hij een paar boekjes achter.

Een vreemde vogel! Kan dat nou eigenlijk allemaal wel? (Mulisch zou hier Van Dun een raam laten openen, op een kiertje). "Ja, zoiets moet kunnen." "Maar je moet er geen lerarenkamer vol van hebben."

Ik pak de boekjes, loop naar havo 5, de klas zit stil in afwachting, maar er komt een onmetelijke vredige luchtvloot over. [2](#)

Ik doe een boekje open en lees voor:

*kameraden, in onze conjecturele taal geschreven,
zijn onze verzen vaak te zwaar met ervaring geladen.
waren wij van europa de chinezen,
was holland een roze perzikentuin,
onze poëzie zou dan eenvoudig zijn,
zou zijn een kopje thee met rozenbladen.*

..... [3](#)

Gelukkig maar, dat zoiets kan.

Piet Smits [4](#)

"Ik aanvaard gemakkelijk autoriteit. Ik aanvaard zelden druk. Dan komt er iets vrouwelijks over me, iets 'blijf van m'n lijf'-achtigs. Dan zoek ik een eigen weg, die via veel buikpijn naar de vrijheid voert"

"Ik wil graag een voorbeeld zijn, en ik zet cijfers, proefwerken en al dat gedoe er maar voor op de helling tot de tijd anders van mij eist. Dan gaan we twee weken stampen, en richt zich alles weer op schoonheid, waarheid en goedheid, amen"

NOTEN

1. Alle citaten zijn afkomstig uit het [voorwoord](#) tot de bundel *Contraterrein*. 🌱
2. Uit het gedicht 'heks heks' van Jan Elburg, waarover Cornets de Groot schrijft in [Prinses onder de heksen](#) (*Labirintek*). 🌱
3. Eerste strofe van 'verdediging van de 50-ers' van Lucebert. 🌱
4. Leraar Nederlands. Zie voor een verslag van Cornets de Groots sollicitatie deze [krabbel](#) uit de elfde jaargang. 🌱

De man van Bikini

Jan Verstappen

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 7]

In een van de mooiste passages die ik van hem ken, schreef Ruud over het wonen op zijn toenmalig adres. De wereld, zo schetst hij daar, is klein en overzichtelijk: "De hoofdstad (let wel: van Europa - J.V.) is Den Haag, niet groter dan het vriendelijk Voorhout dat via Denneweg met de Zeestraet naar Scheveningen verbonden is." Hield zijn wereld daar werkelijk mee op, kun je je afvragen. Is zijn wereld nu dat kleine moerasgebied, in de laatste tachtig jaar volgebouwd, daar rond de oude vestingwallen van Leiden? De Herenstraat, waarlangs men zijn weg vindt naar het Rapenburg?

Ruud schreef deze passage over zijn besef van alle gebeuren in zijn boek *Intieme Optiek*. Ik heb het stuk vaak herlezen, zelfs op een ver tropisch eiland, waar ik enkele jaren doorbracht, tot mijn wanhoop. Maar dat was bittere noodzaak, dat leg ik nog wel even uit, straks. Een verblijf overigens dat, naar ik later uit alles kon opmaken, ook Ruuds instemming niet had, maar die had het in die jaren eigenlijk toch te druk met andere dingen, om daar ook nog op te kunnen letten. Het was de tijd dat hij voor mij weer de man van Bikini werd, zoals ik hem altijd graag gezien heb. Daar zit meer aan vast dan je zomaar kunt denken.

Laat mij maar terugkeren naar dat Haagse adres, aan de Denneweg, waar Ruud pal boven een drankwinkel residentie hield. De lokatie was om meer dan deze reden perfect: de woning zelf bracht zoveel in zich bijeen van wat een sterveling voor onmogelijk houdt. De vervallen grandeur van de vroegere kolonie, de boeken, de immens grote collage van Brigitte Bardot, Ruuds blinde kaart van de erotiek rond 1960. Ik zie het tot in details terug als ik daarvoor mijn ogen sluit. En hoe vaak kwam ik daar nou eigenlijk? Veel van wat er plaatsvond is bovendien verborgen in alcoholische nevelen, zoals die wonderlijk mooie vlaamse mevrouw (was zij mooi, wonderlijk of vlaams?) die ik eens om een of andere reden langdurig in het vlaams zat toe te spreken, aan haar voeten en tot wederzijdse vreugde. Het zal wel een storing voor menigeen daar aanwezig geweest zijn - in ieder geval voor de mevrouw in wier gezelschap ik indertijd bij dergelijke samenkomsten verscheen en die toen nog het recht kon opeisen met mij huiswaarts te keren. Hetgeen geschiedde.

[p. 8]

Dat was de Ruud van de Denneweg, die de man van Bikini in zich moest bergen. Zijn komst op het LMC - mijn eerste kennismaking met de profeet in eigen persoon - hield een belofte in, maar naar al vrij gauw bleek (voor ons indolente tropenjongens was dat een jaar of wat), had Ruuds komst een geheel andere betekenis voor mij dan die van Bikini, van de grote explosie, die alles veranderde. Ruud stelde een mechanisme in werking, waarmee een of andere beveiliging werd aangebracht, wat veel opleverde in onze gesprekken en kontakten, al wisten we beiden dat het niet al te zwaarwichtig gehanteerd moest worden. Ik leverde daar alle medewerking aan. Het zat in onze gemeenschappelijke jeugdervaringen. We brachten onze

jongensjaren allebei in de tropen door. Dat Ruud daarbij een niet in te halen voorsprong op mij had heb ik nooit goed kunnen zetten, al kon ik het doorgaans verbergen. Hij was immers een echte halfbloed, hij had waarachtig tropisch bloed in zijn smalle aderen, terwijl ik, als kind van een brabantse onderwijzer en dito boerendochter daar bij lange na niet bij kon komen. Bovendien was hij dan ook nog woonachtig geweest in de Indische gordel van smaragd, terwijl mij geen echte kolonie deelachtig geworden was: Curaçao, een eiland met een onwerkelijke naam, een schrikbarende likeur, een niet echte bevolking en een al te licht klimaat, waar het moederland dan ook nimmer de ware koloniale houdgreep op kon krijgen. Zo zat dat - die achterstand was niet in te halen.

Minzame Ruud lette daar overigens niet echt op. Op moeilijke momenten maakte hij dan ook steeds weer grappen over tropenervaringen, palmbomen, zon, warmte, bloed, waardoor we geen van beiden acht hoefden te slaan op het verschrikkelijke waar we in gevangen zaten. Nederland. Denneweg, Den Haag. Koninginnelaan, Voorburg. Die Ruud van Bikini, wat deed hij toch op deze school? Langzaam ben ik het gaan begrijpen: de toenmalige rector, de wijze Van Dun, en de toenmalige sectie Nederlands (Thé Baars, Piet Smits, Willem van der Ende en natuurlijk als steeds Frans van der Horst) hadden een duivels slim besluit genomen door deze natuurlijk niet echt aantrekkelijke sollicitant, die Ruud toch geweest moet zijn, aan te stellen. Zijn tropenjeugd zou dienen om mij te vangen. Als hij al die dingen een béétje kon, moest ik ze toch goed kunnen. De hartgrondige hekel die hij etaleerde aan zijn lullige leraarsplichten, zoals correctie, normen, surveillance, agenda's en cijferlijsten, zou mijn openlijke aversie wel ineen doen schrompelen.

[p. 9]

Dat laatste verliep lichamelijk niet zo vlot voor me, maar ik kon nu niet meer anders dan me mentaal in het systeem passen, want het was de anarchist van Bikini die me deze wijze les kwam leren. Tot tweemaal toe probeerde ik nog te ontsnappen. De eerste keer, toen ik het Rotterdamse toneelleven mede de ondergang in hielp, keerde ik met hangende pootjes terug op school. De tweede keer pakte ik het rigoreus aan: emigreren, terug naar de tropen. Achteraf weet ik al te goed dat die wanhoopsdaad mijn plaats definitief duidelijk maakte. Ruud kon een paar jaar na mijn terugkeer dan ook met een gerust hart de school verlaten. Zijn werk was gedaan. Al die tijd had hij het allemaal wel geweten. Hij wel, uit zijn hoge klapperboom.

Zoveel dingen, die ik nu pas zo'n beetje begin te begrijpen, had ik toen natuurlijk al door moeten hebben. Ik kende Ruud immers al uit het jaar, waarin ik aankwam als leraar op het LMC: 1963, om meer redenen een memorabel jaar. In het tijdschrift *Randstad* publiceerde R.A. Cornets de Groot in dat jaar zijn indrukwekkende, rare, anarchistische en onbegrijpelijke artikel *Bikini*. Het handelde over poëzie, vermoedde ik. Hoe vaak niet las ik er in, wanhopig proberend het ook maar een beetje te begrijpen. Het was de tekst van een profeet en ik voelde de windvlaag van zijn mantel, die hij zwaaide langs mijn gezicht. Was ik verloren? Deze magie van woorden en bezwingen moest toch onverbiddelijk een dergelijke uitwerking op mij hebben? Ik hield echter stand en besloot de raadsels niet te willen verklaren, maar raadselachtigheid als hun bestaansgrond te beschouwen. Toen had ik dus eigenlijk al begrepen hoe ik naar Ruud moest luisteren, ook al sprak hij me later vaderlijk toe, zelfs broederlijk, in de verstandhouding van 'wij jongens van de tropen, wij vinden het toch niet echt hier:' Dat, ben ik gaan begrijpen, hield een kracht in, die door geen sterveling te verklaren is, tenzij hij het noodlot over zich durft af te roepen en de onvermetelijkheid begaat de mythe werkelijk te peilen.

'Maar ik heb niemand overtuigd, gelukkig niet', stond in *Bikini*. Het had voor mij tijd nodig om te leren dat dit een grote wijsheid is. Echt groot, weet ik nu, is hij die in staat is het juk van de onzekerheid te dragen en daar de vrede van zijn bestaan uit te putten. Remco Campert zelfs kan daarvan nog alles leren.

[p. 10]

Toen ik terugkeerde van mijn tropenvlucht - het was intussen 1976 geworden -, leek het pleit zo ongeveer beslecht. Behalve dan dat mijn vertrek ook Ruud in het ongerede scheen te hebben gebracht - hij had de Denneweg verlaten, dat reeds zei mij genoeg! -, had zijn anarchie ook niet meer de magie van voorheen. Ik ontmoette hem weer in een vochtige, maar intens grote Leidse winkelwoning, vol kleine en heel grote kamers. Ik had hem natuurlijk op school al gezien, maar in zo'n docentenkamer - waar je Ruud vaak zag - meende ik nooit de Ruud te ontmoeten die ik dacht in hem te moeten zien. Jawel, Bikini... Aan Ruud dacht ik af te kunnen lezen, dat ik het nou toch echt een beetje begrepen had. Tot het met mij echt fout ging. Dat vertelde ik Ruud weer wat later, op een 4-HAVO kamp, in mijn even vochtige als aftandse caravan, die eerder in die nacht behoorlijk gesloopt was als gevolg van mijn gastvrijheid er zo'n twintig collega's in toe te laten voor een urenlange nachtelijke borrelpartij. Ruud bleef daarna slapen in die caravan, die door zijn toch al wankelende pootjes was gezakt, wat overigens niets was in vergelijking met de verzakkingen die mijn wankelende zekerheden in die tijd ondergingen. Ruud en ik sloegen de aloude beveiligingsmechanismen zomaar over. De anarchie bleek krachtig stand te hebben gehouden en Ruud leerde mij - zelf herinnert hij het zich waarschijnlijk nauwelijks - in dat nachtelijk gesprek veel van de ruimte die de vrijwillig gekozen onzekerheid oplevert. Weids. Avontuurlijk. Zonder dat er een einde komt aan de mogelijkheden.

Zoals steeds had Ruud het allemaal weer eerder meegemaakt. Hij maakte altijd alles mee, voor ik zover was. Vanaf het begin is Ruud me voor geweest, zoals ik op een gruwelijke dag eens en voorgoed moest vaststellen, toen hij me nadrukkelijk verzekerde dat hij als kind regelmatig in palmbomen klom, daar in zijn tropisch land, het zijne. Bij gebrek aan voldoende echte palmen en aan enig echt tropisch bloed was ik ook op dit punt in gebreke gebleven. Natuurlijk moest ik daarom de dingen, die ik te doen had, toch zeker net zo goed of beter kunnen dan deze man, die me zoveel jaren daartoe de kans bleef bieden, hij, de redder van het onterecht vernietigde Bikini. Gelukkig heeft hij van dat al zelf geen flauw benul.

Ruud in een palmboom. Kom nou...!

Jan Verstappen [1](#)

NOOT

1. Zie voor Cornets de Groot's reactie op deze bijdrage zijn [Brief aan Jan Verstappen](#). 🌱

Een liedje voor Ruud

Cathy van Wijk

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 11]

Wijze:
"Onder moeder's
paraplu"

maakte Ruud ons blijde. Gele vellen
schakend zag je'm stryden. Voor de leerlingen was je een
poëzie-avond was ongekend! Wat je best nog eens mag

Onder Lod'wijk's
paraplu
schreef hij vol; al
teuze-vent ende

doen: is die Podium-act van toen!

Cathy

In de hoek

Gerard de Leede

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 12]

'Telefáúúúún!'

Een buitenstaander die in de docentenkamer van het LMC door deze rauwe kreet werd opgeschrikt, zal zich wel afgevraagd hebben welke vreemde vogel zo'n kreet kon slaken. Trouwens, toen deze kreet nog nieuw was, heb ik menig collega verschrikt of verstoord zien opkijken met een uiterst verbaasde blik in de ogen. Verbaasd, omdat ze zoiets niet van Cornets verwachtten, omdat het niet bij hem paste? Ik denk het wel. Maar dat is nu juist het 'aardige' van jou, Ruud, dat je altijd een meester bent geweest in het spel.

Jarenlang heb ik het gevoel gehad dat je altijd in de lerarenkamer zat. Je had net pauze of een tussenuur, je was net klaar of je moest toevallig wat later beginnen. Nooit ging je gebukt onder stapels schriften of boeken, nooit heb ik je kunnen betrappen op het corrigeren van proefwerken of opstellen of op het maken van rapportcijfers. Soms had je een boekje bij je om daaruit iets 'aardigs' voor te lezen - uiteraard met een grote glimlach. Ook heb ik je nooit zien eten en dat was misschien wel de belangrijkste aanleiding waarom je zo graag in de hoek zat om te schaken, te bridgen of desnoods alleen maar te roken. Die spelletjeshoek was altijd een geliefd onderwerp van gesprek; hoe kon je niet fantaseren over een luilekkerland met spelletjes, een onbeperkte drankvoorraad en een krokettenautomaat.

Toen je op een goede dag eindelijk met behulp van Frans Houdijk een aanzet had gegeven om tot de inrichting van zo'n vrijplaats over te gaan, speelde Streng, die niet alleen door zijn afkeer van spelletjes jouw tegenpool vormt, het spel één keer mee door meedogenloos in te grijpen en de hoek weer maakte tot wat jou eigenlijk ook het liefst was: een hersenspinsel.

Jij schaakte, met Haas, met Kalkwijk of Berger, of met wie dan ook ('Kun je niet schaken?... Zal ik het je dan leren?'). Maar Otto geeft tegenwoordig les in de bovenbouw en speelt alleen nog partijen na uit de krant. Haas heeft misschien van je gewonnen, maar dat is hem lelijk opgebroken.

[p. 13]

Bridgen deed je ook wel graag en veel, maar het is nu een onbekend fenomeen aan het worden. Hoe kon je niet Schuur 'helemaal gek' spelen, ook al moest je wel eens met een grote vloek tot de conclusie komen dat er toch nog ergens een troefje was blijven zitten en je onnodig down ging? Niemand weet echter beter dan jij dat het 'aardige' van het spel is dat het twee kanten heeft (en schaken drie). En bovendien, als jij dronk, dronken we allemaal.

Je bent bezeten van spelen en spelletjes. Al in de schoolkrant van 1973, toen nog *Kras*

geheten, schrijft een leerling, Gusta ten Bosch, in een opstel over jou: 'Een man waarvan je les krijgt op een leuke manier. Het boek omdat het moet, maar veel vaker opdrachten voor improvisaties (...) en de gekste spelletjes met woorden.'¹ (In dezelfde *Kras* staat ook een interview met KRO-omroeper Hans van Willigenburg!)

Spelenderwijs haalde je ook je eerstegraads bevoegdheid om vervolgens tekenen te gaan geven in de lagere klassen!

Wat is toch jouw geheim? Speelde je toneel? Dat kan haast niet, want je haat toneel. Hoewel! Je mocht graag de meest bizarre intriges bedenken voor je collega's tijdens werkweken, waarbij je er dan naarstig voor zorgde zelf buiten schot te blijven. En ook als speler heb ik je enkele malen aktief gezien. Hoe indrukwekkend was niet je rol als Georg Bamberger in Peter Shaffers *Black Comedy* ('Donker in 't licht'). Je was kunstverzamelaar en miljonair en je moest tegen het eind van het stuk - het was een piepklein rolletje - in het volledig duister opkomen, enkele zinnestjes zeggen en in een afgrond verdwijnen. Jouw rolkennis was niet geweldig, en ondanks gesouffleer van alle kanten kwam je niet verder dan het enkele malen herhalen van de éne zin die je wel kende ("Wat ies es doch dunkel") om vervolgens zo snel mogelijk onder luid applaus in het gat te springen.

Toneelspelen is jouw geheim niet. Wat dan wel? Ik denk dat het toch zo is wat een leerling vorig jaar over je zei: 'Cornets, dat vind ik nou echt een aardige man; die is gewoon onwijs aardig.' Dat is toch 'aardig' gezegd, nietwaar?

Maar intussen is het leeg in de hoek: waar jij, Ruud, lange tijd een 'centre of interest' vormde met je brede glimlach, van oor tot oor, staat nu een lange, lege, witte bank, van muur tot muur.

Gerard de Leede

NOOT

1. Zie [Een opstel over Cornets de Groot](#). 🌲

Een bijna vergeten literair document

Hans Learbuch

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 14]

Het is de verdienste van Hans Learbuch, die tegelijk met Rudy zijn afscheid van het LMC neemt, dat een literair document, dat in de vergetelheid dreigde te geraken, boven water komt. In oude archieven vond Hans een curieuze samenspraak, waar Rudy zich vele jaren geleden met Hans zelf aan bezondigd had. Een hernieuwde kennismaking is deze dialoog meer dan waard.

- De redactie.

RUUD CORNETS DE GROOT

en

Hans Learbuch

spreeken een DIALOOG uit tussen Gustav Mahler en Friedrich Nietzsche t.g.v. de opening van een schilderijtentoonstelling van

HANSJE HOEKSTRA

lid van de Internationale Gustav Mahler Gesellschaft,

op zaterdag 7 oktober 1972.

De dialoog werd geschreven door Hans Learbuch.

MUZIEK van G. Mahler op de voorgrond: Symfonie no 3, 4e beweging, op tekst van F. Nietzsche (Zarathustra, Mitternachtslied: 'O Mensch, gib Acht!') Tijdens het spelen van de muziek hoort men kuchen, glaswerk dat wordt neergezet, knabbelen op chips en over het algemeen geluiden die mensen maken als ze zitten te eten en te drinken. Tenslotte verlaat iemand de kamer, wat wordt gevolgd door het doortrekken van de W.C. We horen de persoon weer binnenkomen. Dan wordt de muziek naar de achtergrond gedraaid.

NIETZSCHE

Je hebt mijn tekst volledig aangevoeld.

MAHLER

Ik geloof wel dat het overkomt, ja. Schopenhauer zei, dat je voor een schilderij moet gaan staan als voor een vorst en afwachten of en wat het zal zeggen. Met muziek is dat ook zo, dacht ik.

[p. 15]

NIETZSCHE

Ach was, Schopenhauer is een zwamneus, een frik. Die praat nog over diepe wijsheid en mystieke waarheden als het over

kunst gaat. Hij heeft ook zo'n typisch onwrikbaar geloof in inspiratie.

MUZIEK

MAHLER

Beethoven selekteerde zijn melodieën ook uit tientallen aantekeningen.

NIETZSCHE

Natuurlijk, de fantasie van een kunstenaar, of het nu een komponist is, een schrijver of een schilder, produceert goede, middelmatige en slechte dingen.

MAHLER

Ja, waar gaat het uiteindelijk om bij een kompositie, bij elke kompositie? Hè;

NIETZSCHE

Het gaat om smaak, oordeelsvermogen, kritische zin.

MAHLER

Ik moet mijn eigen kritikus zijn.

NIETZSCHE

En veel en hard werken, dat zijn...

MAHLER

Ja ja ja.

Het antwoord van MAHLER gaat verloren in MUZIEK

NIETZSCHE

Zachter, zachter asjeblijft.
Lekker zijn die chips. Albert Heijn?

MAHLER

Aber nein Friedrich, je weet toch dat ik daar nooit koop. Dit zijn Golden Wonder chips.

NIETZSCHE

Sorry, Gustav, hoe kon ik me zo vergissen. Een goed kunstenaar behoort toch over een verfijnde smaak te beschikken.

MUZIEK

MAHLER

Schilders en schrijvers volgen vaak dezelfde werkwijze als komponisten.

NIETZSCHE

Hmmmm

MAHLER

't Is toch zo?

NIETZSCHE

bromt instemmend

MAHLER

Als je de voorstudies van schilderijen bekijkt

NIETZSCHE

- vooral van abstrakte doeken dan

MAHLER

tuurlijk. In die tekeningen zie je nog niet een eh

NIETZSCHE

kompositie, een duidelijke kompositie. Er wordt nog naar een vorm gezocht, 't is nog chaotisch.

[p. 16]

MAHLER

Wat dat betreft kun je abstrakte doeken best met muzikale composities vergelijken.

NIETZSCHE

Er valt toch geen zinnig woord over te zeggen.

MAHLER

Dus toch maar wachten óf het je iets zegt.

NIETZSCHE

Himmel, alweer Schopenhauer. Laat je niet los, schrecklich.

MAHLER

Ssssst, Friedrich, ik heb van Schopenhauer geen teksten in mijn symfonieën verwerkt en van jou wel.

NIETZSCHE	(<i>morrend</i>) Die muziek en die schilderijen, hu?
MAHLER	Kun je een abstrakt schilderij niet het beste vergelijken met de partituur?
NIETZSCHE	Van een muziekstuk.
MAHLER	Ja, duidelijk.
NIETZSCHE	Er zijn overeenkomsten, de wil om te ordenen, te schiften, te selekteren, hm?
MAHLER	Tja, tja, wat staat bij de komponist en de schilder voorop bij het werken?
NIETZSCHE	Vormwil?
MAHLER	Absoluut.
NIETZSCHE	Dan zijn komponisten de meest chaotische mensen: ze ordenen iets en weten niet waarom.
MAHLER	En abstracte schilders?
NIETZSCHE	Idem dito, hun voorstudies en eerste lijnen hebben dezelfde functie die de aantekeningen bezitten voor een komponist.
 <i>MUZIEK</i>	
MAHLER	Zeg Friedrich, weet je wat god zei?
NIETZSCHE	Ja Gustav, ik weet het.
MAHLER	Wat dan?
NIETZSCHE	<i>aarzelt, kucht</i>
MAHLER	Of ben jij soms zelf god?
NIETZSCHE	Jij zegt 't.
MAHLER	Wat zei hij dan?
NIETZSCHE	Hij zei: Nietzsche ist tot.
MAHLER	En Mahler?

luid gelach van BEIDEN, ingestemd met en overstemd door MUZIEK.

Cornetto, een sater in monnikspij

G.J. Vincent

Lodewijk Makebljide College

Ik predik de nadorst

[p. 18]

Je kon wel met hem lachen, daar was iedereen het over eens. Een artiest was hij, ook dat nog, had een aantal boeken geschreven, maar daar scheen je na een paar pagina's al koppijn van te krijgen. En die lessen van hem? Ging dat niet altijd over poëzie? Sceptische collega's joeg hij op de kast met opmerkingen als 'Een leraar die huiswerk geeft, heeft zelf zijn huiswerk niet goed gemaakt', en in de aldus gecreëerde verwarring voelde hij zich als een vis in het water: Theodore de Saint Juste Milieu, oh vleesgeworden paradox!

Maar wie de moeite neemt om te herlezen wat hij de afgelopen jaren in de *Gele Vellen* heeft gepubliceerd, zal ontdekken dat achter een façade van grollen en kwinkslagen een man schuilt gaat met een uitgesproken visie op de kunst van het opvoeden, een visie die hij met een opmerkelijke vastberadenheid propageert. In al te rigoureuze systemen voelt hij zich niet op zijn gemak, en hij heeft een vreselijke afkeer van de terreur van het cijferboekje, 'deze naakte, langharige blonde slet'. Zijn credo: 'Ik denk dat kinderen eerst door het gevoelen tot het cognitieve komen. Wie van het cognitieve uitgaat, doodt de impuls en fnuikt de emotie (...) Niet de gedachten, maar de affecten sturen, is didactiek'.

Wie daarnaar streeft, overstijgt ieder leerplan. Hij is niet langer vakdocent, maar eerder een goeroe. En dat is precies wat Rudy voor een aantal leerlingen is geweest. De poëzie was daarbij zijn voertuig, even chaotisch en volledig als het leven zelf.

Ook voor zijn collega's was hij vaak een bron van inspiratie. Zelf had ik moeite met het werk van Vestdijk, ik had het gevoel dat ik er geen greep op kon krijgen, dat ik de sleutel tot zijn verbeeldingswereld miste. Ik vroeg Rudy - erkend Vestdijkspecialist - om advies, en hij raadde mij aan *De toekomst der religie* te lezen, een lijvig boekwerk waarin Vestdijk het verschijnsel religie psychologisch analyseert en definieert met behulp van twee kenmerkende aspecten: totaliteit en het streven naar een duurzaam geestelijk geluk.

Tegen de achtergrond van deze analyse bleek het ogenschijnlijk zeer uiteenlopende werk van Vestdijk een aantal nu duidelijk herkenbare constanten te bevatten, en met dit boek had ik dus inderdaad de sleutel tot zijn werk in handen gekregen. Heel opmerkelijk vond ik het slot van zijn betoog. Daarin houdt Vestdijk namelijk een pleidooi voor een psychologisch-

[p. 19]

religieuze opvoeding die zou moeten berusten bij begaafde individuen die zelf weer op een speciale wijze moeten worden opgevoed. Vestdijk spreekt hier over 'parapedagogie' in de zin van een opvoeding die niet alleen aan het eigenlijk opvoeden voorafgaat, maar dit tot zekere hoogte in zich sluit.

Wie nu Vestdijks beschrijving leest van deze ideale leraar, ontwaart langzaam maar zeker de contouren van Cornetto: 'De leraar die zelf opgevoed is, hoeft zich als opvoeder nauwelijks nog in te spannen, want hij werkt door zijn voorbeeld. Niet wat hij zegt of doet is van belang, maar wat hij is. Zijn uiterlijk, zijn oogopslag, de toon van zijn stem, de overtuigingskracht van zijn gebaren, zijn gewichtiger dan alles wat hij de jeugd aan etenswaardigheden zou kunnen vertellen.'

Even verder vervolgt Vestdijk: 'Voor de instellingen waar de parapedagogie beoefend wordt, biedt zich vanzelf de kloostervorm aan. (...) Reeds in de kloosters zelf zal terdege toegezien moeten worden op verborgen eerzucht, erotische kronkels, neiging tot mythomanie en mystagogie'. Ik wreef mijn ogen uit! Behalve de sleutel tot Vestdijks werk bleek dit boek een verrassend inzicht te verschaffen in de complexe persoonlijkheidsstructuur van Cornetto himself! Het was alsof er een sluier werd weggetrokken, en ogenschijnlijk onsamenhangende stukjes schikten zich plots aaneen tot een sluitend plaatje: was het verwonderlijk dat deze man met *provo* een tijdelijke vrijhaven voor zijn verbeelding vond? Het verzet tegen iedere vorm van autoriteit met als inzet de vrije persoonlijkheid die via zijn grillige ars combinatoria zijn streven naar totaliteit benadrukte! Was het niet typerend dat hij zich afficheerde als 'de man van het uiterste midden' onderwijl rijkelijk paradoxen om zich heen strooiend, zijn omgeving in verbazing achterlatend? Ook door zijn literaire critici liet hij zich niet in een vakje stoppen en hij verleidde hen tot zulke uiteenlopende typeringen als 'een gehypertrofieerde autodidact' of 'een loslippige erudiet' (en dat met 14 cm²).

Het meest onthullend vond ik echter, dat Ruuds obsessie voor het kloostergebeuren hierdoor in een verrassend licht kwam te staan. Ooit heeft hij in het kader van een HAVO-4 werkweek een kloostertragedie in drie bedrijven geschreven en geregisseerd. Zij die erbij aanwezig zijn geweest, ja, zelfs een rol hebben gespeeld in dit merkwaardig produkt, zullen het nimmer vergeten. Enkelen van hen bekleden thans hoge posities in de directie en wen-

[p. 20]

sen niet meer herinnerd te worden aan hun aandeel in deze historische opvoering. Ik zal dan ook niet ingaan op de details van dit toneelstuk, maar volsta met te vermelden, dat het een moralistische zedenschets was, bedoeld als waarschuwing voor de ontsporingen die sommige kloosters zo'n slechte naam bezorgd hebben.

Ook in latere jaren toonde hij een opmerkelijke vindingrijkheid als het ging om het bedenken van een intrige voor het docententoneel, waarbij het kloosterleven niet zelden centraal stond. Het thema bleef hem boeien hoewel het om nog onopgehelderde redenen nooit meer tot een opvoering is gekomen.

Toch ging zijn morele verontwaardiging altijd gepaard met een satanisch genoegen in de taferelen die aan zijn brein ontsproten, en dat ontmaskert Rudy als de al te aardse parapedagoog die hij in werkelijkheid is. En juist dat maakt hem zo sympathiek.

Daarom, Rudy, buig ik deemoedig het hoofd, zodat mijn tonsuur zichtbaar wordt ten teken dat ik mij bekeer tot jouw orde, die de chaos in zich sluit, en voel ik mij discipel uit het gelijknamige gedicht van lucebert, waarvan ik de slotstrofe citeer:

*en vraagt het oude hoofd:
'zo laat en nog zoveel vuur
is het de ijlte van de hoogte
die de ijdelheid ontsteekt
en de man verkookt tot het kind?'*
zeg ik: 'ach wat ach wat' dan terzijde
hij zegt: 'wat ik dacht wat ik dacht' en we lachen.

G.J. Vincent

Uit de boekenkast gerold

Willem van der Ende

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 21]

*Echt, de dingen die we ons herinneren
zijn de dingen die we vergeten
G. K. Chesterton*

Als ik, nu in 1986, terug ga in de krochten van mijn geheugen tot zo rond 1970 en poog de Rudi Cornets de Groot van toen op te roepen, dan worden allerlei vage foto's weer wat scherper, maar een samenhangend album ontstaat er niet. Beelden afzonderlijk worden weer zichtbaar, maar 't wordt geen film; 't blijft voor mij een chaos die niet tot volheid wil of kan komen. Toch zal ik proberen met zevenmijlslaarzen deze reuzensprong te maken, ook al wordt het daardoor nog geen zevensprong.

Kortgeleden las ik *Liefde, wat heet!* (aan een verklaring van de titel zal ik mij niet branden), waarin de schrijver Simon Lucard vanuit een wat verbaasde maar zeer intieme optiek zijn liefde voor een jong meisje beschrijft. Hoewel ik een aantal passages uit het boek terug kan vertellen naar biografische feiten, werd de chaos van mijn herinneringen daardoor niet opgeheven. Evenmin veranderde door het lezen van dit boek mijn beeld van het innerlijk van Rudi, waarin hartstocht en relativering met elkaar strijden en elkaar liefhebben, als punt en contrapunt, misschien wel als terrein en contraterrein. Want deze op zich merkwaardige combinatie van eigenschappen zorgde voor zijn opvallend gedrag als mens, als man en als kunstenaar.

[p. 22]

Zijn wijze van leven bleef voor mij toch in hoge mate onbegrijpelijk. Zonder nu hier een striptease van mijzelf te geven, zal mijn traditioneel katholieke achtergrond daar wel debet aan zijn geweest. En ik was niet de enige die hij lichtelijk in verwarring bracht met zijn uitspraken, met zijn kleding en soms ook met zijn gedrag. Wijlen collega Thé Baars heb ik meerdere malen iets horen zeggen als: 'Nou, nou, Rudi', daarbij een zuinig mondje trekkend, maar wel met pretoogjes en blosjes op de wangen. Diep in mijn hart kon ik dat wel beamen, maar ik had nog liever het puntje van mijn tong afgebeten dan dat ook te zeggen.

Evenzo verwarrend was zijn wijze van lezen. Mijn degelijke leidse vorming kon daar niet zo goed mee uit de voeten. In plaats van zaken helder te maken door ze uit elkaar te halen, leek het wel of hij hetzelfde probeerde door, als een alchemist, van alles samen te brengen. Tot mijn verbazing lukte dat ook vaak. 't Zal dan ook niet zomaar gekomen zijn dat hij zich zo hevig interesseerde voor Veldijk, de zoeker en vaak ook vinder, de tovenaars van helderheid maar ook van opperste wanorde. M.i. is Rudi echter te typeren aan Hermes. Wellicht ook wel de Griekse god, als de gevleugelde god van de wegen, maar veel meer aan Hermes

Trismegistos. Zoals deze schrijver met behulp van taal poogde de chaos de baas te worden, zo probeerde (en probeert) Rudi dat ook. Zoals de taal van Hermes Trismegistos niet altijd even helder en doorzichtig is voor de buitenstaander, de niet-ingewijde, zo geldt dat ook voor hem. Maar beide gebruiken de taal als middel, misschien moet ik zeggen als wapen. En daar is Cornets - ik ken geen zachtaardiger mens dan Rudi - bepaald niet vreedzaam. Ik geloof (en ik hoop) dat hij daardoor de volheid heeft bereikt, die hij zo vaak uitstraalt!

Willem van der Ende

P.S.

Rudi, door de korte spanne tijds die mij gegund was, ontbreekt aan het bovenstaande iedere diepgang. Ik heb mij tot de oppervlakte moeten beperken, maar dat zal je niet ontgaan zijn!

W.

Saint Juste Milieu

Jan Streng

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 24]

In de *Gele Vellen* heeft eens een tekening gestaan of liever een karikatuur. Het hoofd van Rudi Cornets de Groot; een monsterlijk hoofd dat met wijd geopende mond op het punt staat met grote gretigheid in een hamburger van meer dan normale omvang de tanden te zetten. [1](#) Ik meen dat het maken van hamburgers een van de vele, onvermoede specialiteiten van Rudi is. In ieder geval is het een stuitend gezicht, buiten alle proporties en dat van een man die meerdere malen heeft proberen duidelijk te maken dat hij iemand van 'het juiste midden' is. Maar als je bij materiële zaken als een hamburger alle gevoel voor verhoudingen kwijtraakt, zal het dan bij minder materiële aangelegenheden wat gematigder toegaan?

Dikwijls heb ik me afgevraagd waarom Rudi van tijd tot tijd een ietwat onduidelijke figuur ten tonele voerde die luisterde naar de naam Theodore de St. Juste Milieu: een naam die een brok Franse geschiedenis samenvat van de grote revolutie via de reactie tot de overwinning van een gezapig, burgerlijk realisme. Wat stelt deze figuur voor? Ziet Rudi zichzelf als de revolutionair St. Juste, afgeschilderd als arrogant, koel, streng, afstandelijk en onverbiddelijk; een man die als rechterhand van Robespierre slechts enige jaren zijn politiek van 'het doel heiligt de middelen' mocht uitvoeren en van wie het gezegde is 'wie revoluties maakt en het goede wil, mag slechts in het graf slapen', niet beseffend dat hij door zijn eigen revolutie zo snel verslonden zou worden?

Voelde Rudi zich verbonden met de gematigde liberale regering van Guizot, tijdens het gezapige bestuur van Louis Philippe, de burgerkoning, die meer bekendheid heeft gekregen door de karikatuur van Daumier, le poire, dan door zijn daden? Guizot noemde zijn regering die van het 'juste milieu' met het gevolg dat hij door rechts bestreden werd omdat hij te links was en door links omdat hij te rechts was. Een nieuwe revolutie (1848) vaagde koning en kabinet weg.

St. Juste, Milieu, schrijft een docent, is een ouderwetse, arrogante edelman, die (quasi) wetenschappelijke gedachten rondstrooit. Een man die geen partij durft kiezen en geen kleur durft te bekennen. Hoe kon Rudi, die 'rooie rakker' zich achter deze naam verschuilen? vraagt hij zich af.

[p. 25]

Je zou kunnen zeggen een aanval van rechts naar aanleiding van een geharnast artikel van St. Juste Milieu waarin deze opkwam voor het gebruik van Bulkboeken en gevestigde taboes omverwierp. [2](#)

Misschien in 1977 nog een revolutionair standpunt, maar daar houdt iedere vergelijking met

St. Juste op. Rudi is geen revolutionair! ('Hij is huiseigenaar!') Toegegeven, soms is hij wat arrogant ('die vrouwtjes toch'), soms onverbiddelijk in zijn oordeel ('geen faalangst: wij faalden gewoon en leerden ervan'), soms afstandelijk, teruggetrokken achter de beroemde kast in de docentenkamer, starend naar zijn schaaakstukken, immuun voor alles wat er achter zijn rug gebeurde. Maar dit zijn momenten: uit zijn artikelen spreekt juist grote bewogenheid en medeleven met, om niet te zeggen inleving in de wereld van zijn leerlingen. We hebben het nog niet over 'links' gehad, wat dit ook moge zijn. Maar Rudi rekenen tot de rooie rakkers lijkt me onjuist, omdat hij zich juist tegen alle egaliserende, gelijkmakende tendenzen verzet. Er is echter nog een overeenkomst met Guizot, de man die de revolutionaire verworvenheden consolideerde. De woelige, roemruchte, (revolutionaire?) jaren 1960 en 1970 liggen achter ons. Er was gedemocratiseerd bij het leven, op school en universiteit, in bedrijf en fabriek. In de gehele maatschappij. Alles wat een elitaire indruk maakte, alles wat zweemde naar een paternalistische regentenmentaliteit, alles wat mensen onmondig hield en wat zonder inspraak of medezeggenschap beslist werd, werd te vuur en te zwaard bestreden. Met welk resultaat?

In onze jaren keren we terug op onze schreden. Wat niet goed is gaat over boord, wat juist wordt bevonden mag blijven. De zorg voor de medemens heeft een bureaucratische welvaartstaat voortgebracht die tot in details regelt en betuttelt: het circulaire-regiem van Deetman is er een voorbeeld van. De democratisering heeft situaties in het leven geroepen waarin Jan en alleman zich bemoeien met iedereen en met alles en nog wat. Ieder zorgt voor iedereen en de staat voor ons allen. En dit allemaal in een wereld die steeds meer onder de invloed komt van technische vindingen. Dreigt de persoonlijkheid hierdoor niet verstikt te raken?

Rudi meent van wel en scherpt bij herhaling zijn pen om zijn visie op deze ontwikkeling, die ook het onderwijs bedreigt, soms op milde wijze en soms vlijmscherp (als St. Juste) weer te geven.

[p. 26]

Links in de traditionele zin lijkt hij mij niet te zijn. In linkse kringen zijn heel wat pogingen ondernomen om in het belang van de leerlingen en vooral van die met een duidelijke achterstand, het onderwijs te vernieuwen en te verbeteren; psychologen, pedagogen en onderwijskundigen hebben in woord en geschrift, in nota's en beleidsplannen, in rapporten en enquêtes hun visie op onderwijs en samenleving tot vervelens toe uit de doeken gedaan en het middels allerlei regelingen ad hoc en technische oplossingen trachten te verbeteren.

Van deze systeembouwers moet Rudi niets hebben: 'knelpunten verwijderen is egaliseren' en dat brengt het persoonlijke en het bijzondere in de verdrukking. Iedere regeling op het gebied van onderwijs, kunst en cultuur is afkerig van welzijn en tast de menselijke persoon aan.

Soms laten Rudi's schrijfsels een wat tobberige indruk na. Hij kan eindeloos doorpiekeren en als iedereen de zaak vergeten is nog eens op een vorig artikel terugkomen. Wat is vorming? Waarom moeten we opeens over onze identiteit gaan denken? Is onze leerling minder intelligent dan vroeger? Wat stelt het Havo-niveau eigenlijk voor?

Ik denk dat Cornets zich hier naar het uiterste midden beweegt, want het beeld van de leerling dat uit zijn artikelen overkomt, is somber. De huidige leerling is een nieuw soort (versierde) mens die zichzelf niet meer is. Hij gaat met bromfiets, valhelm, walkman en transistor door het leven en is in onze geautomatiseerde maatschappij programmeerbaar. [3](#) Fouten mag hij

niet meer maken en zijn gedrag moet grondig worden geanalyseerd, als het kan door middel van moderne technische hulpmiddelen als de video, die alleen maar krampachtige en gekunstelde reacties oproept. [4](#) Deskundige begeleiders evalueren en rapporteren in eindeloze vergaderingen: de resultaten worden diepgaand besproken en wel zo, dat achter de cijfers de persoon verloren gaat. Wel wordt vastgesteld dat hij als leerling is mislukt en dat zijn faalangst ongeneeslijk is. [5](#)

Het is goed dat er gewaarschuwd wordt tegen een ontwikkeling die ertoe kan leiden dat wij door de bomen het bos niet meer zien. Rudi vecht tegen een wereld van woorden die in geen enkel opzicht beantwoordt aan de realiteiten. Het is zijn verdienste dat hij oprechte belangstelling en zorg voor de leerlingen is blijven vragen. Hij wantrouwt geautoriseerde begeleiders: 'je moet niet anders zijn dan anderen tenzij je de begeleiders in de gordijnen wilt jagen'. Plaats de leerling niet al van te voren in de lastige hoek, zoals bij Havo-leerlingen nogal eens gebeurt. Een Havo-er moeten we blijven zien 'als een persoonlijkheid die niet altijd getuigt van verantwoorde-

[p. 27]

lijkheidsgevoel, maar wel even autonoom in de wereld staat als de eerste de beste VWO-er.

Natuurlijk zijn we als docent, ieder op zijn eigen manier, meer of minder intensief betrokken bij het wel en wee van onze leerlingen. Misschien heeft de een meer geduld dan de ander, zijn sommigen snel teleurgesteld als de resultaten uitblijven en dan weer snel geneigd om met cijfers te oordelen en te veroordelen.

Rudi vraagt docenten met fantasie die zich kunnen aanpassen aan soms volkomen onverwachte veranderingen die hun omgang met leerlingen kenmerken. 'Een goede docent heeft een sleutel die op de deur past die men zojuist voor zijn neus heeft dichtgegooid' schrijft hij. [6](#) Een waar woord. Persoonlijke aandacht en belangstelling voor de leerlingen en een enorm aanpassings- en incasseringsvermogen zijn zaken die leerlingen bij een docent waarderen en waarmee een docent altijd aansluiting zal vinden bij zijn leerlingen: de belangstelling voor zijn vak volgt dan, ik zou zeggen bijna automatisch.

We zijn St. Juste Milieu even uit het oog verloren. Hij is ook niet veel aan het woord geweest. In 1977 schrijft hij het geruchtmakende artikel over de Bulkboeken, dat als een kleine revolutie is ervaren. Hij schrijft ook een interview met Hans Learbuch over de fietstocht naar Istanboel, een prestatie van de eerste orde. [7](#) Daarna wordt hij nog wel eens door Rudi geciteerd, maar gaandeweg vertrekt hij met stille trom. [8](#) Cornets de Groot zelf treedt in de voetsporen van zijn onduidelijke vriend en gaat vanuit zijn uiterste midden de vijanden van links en rechts bestrijden: het heilige juiste midden en dan vergeten we de revolutionaire St. Juste maar.

'St. Juste Milieu', schrijft hij, 'is een tegenstrijdige figuur die in allerlei gedaantes optreedt. Hij is revolutionair en bourgeois satisfait. Hij is een verschijnsel'. [9](#) Ik betwijfel dit alles: weinig revolutionair, zeker niet bourgeois satisfait, maar vanuit een 'juste milieu' een kritische volger van alles wat ons LMC-wereldje beroert, dit is Cornets de Groot. Dit is ook mijn (quasi) wetenschappelijke conclusie.

Jan Streng [10](#)

NOTEN

1. Zie [Reiservaringen](#) (zevende jaargang). 🌲
2. Zie [Poètes, - vos papiers!](#) (negende jaargang). 🌲
3. N.a.v. deze ongetitelde [bijdrage](#) (twaalfde jaargang). 🌲
4. Zie [Onderwijsdag](#) (veertiende jaargang). 🌲
5. Zie vooral [Kids are special people](#) (veertiende jaargang). 🌲
6. In [Psychologie van een schema](#) (veertiende jaargang). 🌲
7. Zie [Es ist erreicht!](#) en volgende artikelen uit de negende jaargang. 🌲
8. Cornets de Groot heeft het pseudoniem Théodore de St. Juste Milieu vooral in de achtste en negende jaargangen van de *Gele vellen* gebruikt. In de elfde jaargang, wanneer het LMC met een andere school fuseert, stelt hij zijn alter ego middels een [getekend portret](#) aan zijn nieuwe collega's voor ('verstandig, wijs, en dienovereenkomstig: bescheiden') maar dat is meteen de laatste keer dat St. Juste zich kenbaar maakt. 🌲
9. Zie het 'Kantwit' onderaan [dit artikel](#) (negende jaargang). 🌲
10. Jan Streng was rector van het LMC. 🌲

De poort van Tze Koeng

Emma Thio

Lodewijk Makebljde College

Ik predik de nadorst

[p. 28]

Emma huldigt in haar Oosterse wijsheid de mysterieuze Rudi door een aloude tekst van twee-en-een-half duizend jaar geleden.

'Mijn muur reikt enkel ter hoogte van een mans schouder en men kan er gemakkelijk overheen kijken en zien hoe het huis daarachter is. Maar de muur van onze meester is veel hoger dan manslengte, en niemand, die de poort niet weet te vinden, kan iets afweten van de schoonheid en de rijkdom van het paleis dat daarbinnen verborgen ligt. En wij moeten toegeven, dat het niet velen vergund is die poort binnen te gaan.'

Tze-Koeng ± 500 v. Chr.

Citaten Ruud

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 29]

'Ik zou in mijn eigen ogen *niets* waard zijn, als ik de macht vermeerderde, die wel verplettert, maar niet overtuigt: de macht van het getal!'

'Principes heb ik altijd op tijd overboord weten te gooien: ze moeten je natuurlijk nooit onder druk kunnen zetten.'

'Een schaker denkt niet logisch, denkt in de regel nauwelijks, en van enig oorzakelijk verband tussen de ene en de andere gedachte is geen sprake. Hier zijn andere dingen in het spel: hartstocht, begeerte, drift, instinkt, gevoel en intuïtie.'

'Nederland is één groot krankzinnigengesticht, dat bevolkt wordt door duivelsadvocaten, propagandisten en ongeïnteresseerde neuspeuteraars, die niets meer met elkaar te maken hebben. Privatisering heet dat.'

Over Deetman: 'Ik zelf begin, bij weer zo'n driest optreden van onze minister, steeds heviger te verlangen naar het moment waarop de VUT mij roept: deze verleidelijke, wufte vrouw op de tweesprong, die het brede pad aanwijst, versierd met druiventrossen en pluimen gerst!'

Ruud: een gemis

Frans van der Horst

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 30]

Vanaf het moment dat Ruud onze sectievergaderingen niet meer bijwoont, zijn deze duidelijk van aard veranderd: we missen hem. Als kiespijn, want hij heeft wat vergaderingen in de war geschopt door zijn interrupties! Zo is er een periode geweest, waarin hij iedere opmerking of conclusie van wie dan ook, van welke strekking dan ook, afrondde met een 'precies', alsof hij er een uitroepteken achter plaatste. Gelukkig had hij meestal de vergaderstukken niet bij zich, anders had hij zich nog meer met de discussie bemoeid.

Naarmate de avond vorderde, werd hij 'innemender' en luidruchtiger, vooral als er besluiten dreigden te worden genomen. Wanneer er sprake was van een 'programma' of een 'plan' of 'afspraken', reageerde hij zeer sluw met een grap of een onweerlegbare uitspraak:

Bij alle individualiteit dat mij schijnt aan te kleven, ben ik me toch altijd bewust deel te zijn van een collectief.

Ja, sluw, dat was hij vaak. Hij zei wel van zichzelf dat hij niet wilde dwarsliggen, maar achteraf doorzie ik zijn strategieën beter. Hij wist zijn afkeer of bezwaren altijd zó geestig en stilistisch fraai te verpakken, dat bij voorbaat al niemand het hem kwalijk nam, als hij zich niet aan een besluit zou houden. Hij zei niet: 'Ik vind die gemeenschappelijke proefwerken zinloos en doe er dus niet aan mee' maar wel: 'Ik zou me de mogelijkheid willen geven om me aan gezamenlijke proefwerken te mogen onttrekken, als dat zo uitkomt.' Een andere truc was, een detail zó sterk te benadrukken, dat het een belangrijk argument leek te worden. Zo heeft hij eens de keuze van een nieuw schoolboek verworpen door te wijzen op de klungelige titel. We accepteerden glimlachend dat argument; we wisten immers dat hij ieder ander boek toch ook niet zou gebruiken.

Gelukkig vergaderen we tegenwoordig wat efficiënter; er worden zelfs besluiten genomen.*)

Maar toch... was hij voor de sectie waardevol. Wanneer iets nieuws bedacht moest worden, was hij een onuitputtelijk reservoir van dol-

[p. 31]

le invallen, geestige vondsten, goede ideeën. Hij zorgde altijd voor ontspannende lachsalvo's, wanneer we weer eens verstrikt waren geraakt in een oeroud lastig probleem. Maar als hij zijn opvattingen over een bepaald aspect op papier zette - dat deed hij bij voorkeur - kon hij bloedserieus zijn; over tekstverklaren schreef hij:

Het lijkt vaak veilig om van de ivoren toren uit koel en zakelijk te zijn. Het is veel veiliger je open te stellen voor je pupil en naast hem te staan, als je wil dat ook hij zich ontsluit.

Ook zijn grote belezenheid en fenomenale literaire geheugen hebben menigmaal injecties gegeven aan ons onderwijs op zijn geliefde gebied: de literatuur.

We missen hem dus, ik mis je, Ruud.

Voortaan heb je geen last meer van vergaderingen, afspraken, schema 's enz. Je kunt je nu volledig wijden aan de verschillende liefdes in je leven. Dat moet je een heerlijk gevoel geven.

Ik besluit met een uitspraak van jezelf (je hebt daar natuurlijk weer een mooi woord voor: auto-citaat!), ooit gedaan tegenover een leerling, maar nu toegepast op jezelf:

Je hoeft een boek, een roman, een gedicht niet te begrijpen; zelf ben je immers ook onbegrijpelijk.

Frans van der Horst
sectieleider Nederlands

*) De man die dit schrijft mag zich dan sectieleider voor het leven noemen, hij heeft op dit punt toch ongelijk. Al is het ongebruikelijk in een feestboekje als dit sectie-geschillen uit te praten, ik moet toch vaststellen dat sinds het vertrek van Ruud nauwelijks een beslissing van belang genomen is. - Jan VS

Een loftoespraak

Pieter Konings

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 32]

Toen Pieter Konings 25 jaar aan het LMC was verbonden, hield Rudi Cornets de Groot een feest-redevoering. Het is niet uit onbescheidenheid dat Pieter deze toespraak hier graag ziet afgedrukt. Hij vindt dat Ruud er zoveel aardige dingen in zegt en wel over zichzelf, dat publikatie in dit boekje een hommage aan Rudi mag heten.

Ik had graag de loftrompet gestoken over iemand die 25 jaar aan deze school verbonden is. Want een lofrede, met de karakteristiek 'alleen in 't goede' is iets heel aardigs. Men hoort dan eigenlijk geen aanmerkingen te maken op het object van zijn aandacht.

Maar dat vormt nu juist de moeilijkheid bij Pieter: Wie het ergens 25 jaar uithoudt, is een riet, en misschien is hij een denkend riet. U hoeft zich deze metafoor niet scherp in het geheugen te prenten, want ik kom er stellig en bij herhaling op terug.

Pieter is leraar, en als zodanig een intellectueel. Bovendien is hij tekenaar en filmer - en in die hoedanigheid een artist. Nu vormen intellectuelen en artisten zoals u weet, het milieu waarin ik mij zeer thuis voel. En ik voel me dan ook zeer geroepen deze sinjeur met milde strengheid toe te spreken.

Welnu. Een denkend riet is Pieter zeker niet. Aanschouw hem: rimpels zijn vrijwel vreemd aan dit blozende gelaat. Grijsheid passeerde in sneltreinvaart zijn lokken en baard. De omgang met de jeugd is deze knaap blijkbaar op de bol geslagen. Ik wil u graag bekennen dat dit feit een sombere schaduw werpt, op althans mijn feestvreugde.

De dwaasheid der jongelui heeft hem zo in de kneveltouwen genomen, dat deze man, die een voortreffelijk meester had kunnen zijn, zich niet heeft ontzien, zich een motorfiets met bijbehorend pakje aan te schaffen! Hoe schandelijk dit op zichzelf al is, het is deze gemankeerde grijsaard nog lang niet gek genoeg! Op een dag nam ik immers waar, hoe hij voor een stoplicht halt houdend, zich over zijn motor heen boog, teneinde het stuur ervan met hartstochtelijke kussen te overdekken. Zijn hele houding verried, dat hij zijn vreugde nauwelijks bepalen kon: zij ging alle perken te buiten!

[p. 33]

Dames en Heren! Kon men vroeger bij zulke excessen van auto-erotiek spreken, thans dient het woord motor-erotiek ingang te vinden in onze door gogen en logen zo rijkelijk verpeste taal.

Pieter! Ik vind dit hele gedoe ronduit treurig. Al aarzel ik niet het riet-achtige in je karakter

aan te prijzen. Juist deze flexibiliteit, die vakbekwaamheid aan een zeldzame lichaamsbeheersing paart, heeft jou bij een van je huzarenstukjes aan een te vroege dood ontruikt! Laat dit een waarschuwing voor je zijn!

De sectie die zich je lot heeft aangetrokken, heeft besloten je in filosofische zin wat bij te spijkeren. We houden het, omdat jij het bent, wat simpeltjes. We beginnen met Zen - een filosofie, zoals je weet, die de tegenstellingen weet te verzoenen. Wanneer ik dan ook binnenkort de Buddha zelf hoor knetteren boven zijn Harley Davidson weet ik dat jou het totale inzicht in volle helderheid ten deel is gevallen.

De sectie wenst je nog vele jaren. Met een gaaf huidje en botten zonder barst. Wij wensen een denkend riet als zuil, wat zeg ik? Als een páál van schokbeton!

Rudi

Is Cornets brutaal? Of agressief?

Evert Verschuur

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 34]

Eenieder die het voorrecht heeft om Ruud in zijn dagelijkse doen en laten bezig te zien zal zeggen: een rustige, ingetogen Indischman die nooit een vlieg kwaad zal doen. Vergis je niet, mij zijn vele voorvallen bekend waarin van dit beeld niet veel over blijft.

Uiterlijk gezagsgetrouw huldigde hij de stelregel: 'Wie zonodig gezag wil hebben moet weten dat hij beledigd wordt', en wie is er binnen de school met het hoogste gezag bekleed? Precies: de rector, Jan Streng. Wat die man geleden heeft, de laatste jaren!

In het kader van de verfraaiing van de lerarenkamer stond een oude kast in de weg. Terecht besloot de rector dit onding, dat qua stijl geheel niet meer paste bij de rest van het meubilair, naar het grofvuil te verwijzen. De goede man heeft het geweten! Venijnige stukjes in de gele vellen en brutale hetzevorming binnen het lerarenteam vielen hem ten deel. [1](#) Ik herinner mij ook de infame wijze waarop dezelfde rector tijdens een werkweek 4-Havo door Ruud bejegend werd. De invloed van 'wodka met peper' kon nauwelijks als verzachtende omstandigheid gelden.

En dan die ene keer dat Streng door drukke werkzaamheden zijn les vergeten was. Wie stond er vooraan om hem dit een fijntjes in peren? Ruud!, die notabene zelden blijk gaf iets van roosters te begrijpen. [2](#)

[p. 35]

In mijn bezit is het concept van een brief aan de minister van O. & W. om de eerste graads bevoegdheid voor Ruud te verkrijgen. Kennelijk vertrouwde hij Piets Smits en mij niet en stelde hij de brief namens ons op. De brutaliteit! De laatste alinea, na regels vol prijzende woorden over zichzelf, luidde: 'Wij besluiten, o.i. redelijkerwijs, met het uitspreken van de overtuiging dat Uwe Excellentie eveneens van mening zal zijn dat ons verzoek niet afgewezen kan worden. Wij zijn U voor deze zienswijze bij voorbaat bijzonder dankbaar!'

In een naschrift stond: 'Beste Evert, 't was brutaal, maar 't succes hangt daarvan af. En voor jullie is 't motto boven deze brief' en dat was: 'Het kerkhof ligt vol onmisbare lieden'. Is dat alles niet brutaal?

Maar Ruud agressief?

Als Ruud terug naar huis ging, placht hij op station Den Haag H.S. een kroketje te trekken uit de automaat. Menigmaal had hij een gulden in de gleuf gestopt, maar de tegenwaarde door defecten niet gekregen. Op een dag, de gulden viel weer vruchteloos in de gleuf, rende hij

naar het loket en gaf aan de daar bezig zijnde persoon duidelijk te kennen dat hij het zat was en een kroket wilde voor zijn geld. De man reageerde geheel niet en na herhaald aandringen werd Ruud zo kwaad dat hij met een welgemikte punter een aantal ruitjes van de automatiek intrapte. Op dat moment greep de spoorwegpolitie in. Ruud werd weggevoerd voor een langdurig en scherp verhoor. O ja, de persoon achter het loket bleek achteraf een niet-begrijpende Turk te zijn. Is dat alles niet agressief?

Ruud, deze 'slechte' eigenschappen waren niet in staat om het gevoel van warme vriendschap van velen ten opzichte van jou in gevaar te brengen, integendeel: persoonlijk heb ik mijn leukste tijd op school met jou mogen doorbrengen, samen met Paul en 'Haas'. Ik zal het verder alleen moeten doen, maar ik mis jullie heel erg. Een 'herenlunch' waarbij drie heren ontbreken is ook niet alles...

Je was een begenadigd schoolmeester met universitaire bekwaamheden. Je hebt handenvol vriendschap uitgedeeld naar generaties leerlingen, waarbij ze tevens op een prettige manier kennis maakten met proza en poëzie. Niet alleen ik, maar bijna iedereen mist je omdat je zo sfeerbepalend was.

Gelukkig kan ik je steeds in Leiden vinden, schrijvend of stofzuigend. Ik moet dat toch vaker doen....

Evert [3](#)

NOTEN

1. Zie [Ik kèn wel janke!](#) (veertiende jaargang). 🌱
2. Zie [Meneer Strè-èng, KÒMT u nog??](#) (tiende jaargang). 🌱
3. Evert Verschuur, leraar wiskunde. 🌱

Rudy

Piet Molenkamp

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 37]

Leergierigheid bloeit open in de lach. Daar moeten pedagogen toch wel eens over hebben nagedacht?

uit 'Liefde, wat heet!' p. 85

Tja. Zeveneneenhalf jaar seminarie zijn in mijn kleren gaan zitten. Mijn verhaal beginnen met een citaat uit een brief aan de Galaten of uit een brief van Petrus, nog beter natuurlijk, en ik kom geprogrammeerd tot Amen, tegenwoordig een platenbon of nog minder, een bosje chrysanten. En daar moet je 't dan in de herfst en de winter van je leven verder maar mee doen, terwijl jij zo lang je ademt, lente wil, het opgaan van de zon, het begin, het rood van het gevaar, voorbij het zwart/wit onder professoren.

Ik citeer je dan ook niet. Die lach heb ik ervaren, goud, gaaf, alle goden denkbaar relativiserend, want was je zelf niet goddelijk? Steeds weer een rood opgaande zon na steeds diepere duivelse nachten? Altijd revolterend, rebels, niet schijnvechtend, je eigen kracht metend om je reële ego te ontdekken?

Bijna eenieder loopt om zijn eigenheid heen, de logicophilosoof, de neopositivist, [1](#) zelfs de existentiële denker, blijft op een rationele te betientichte distantie [2](#) van zijn ongekennde onoverwinnelijke materia prima of potentialiteit en gaat dol.

Jij blijft lachen, want je blijft een blanke pit die, hoe dan ook, toch zich in de juiste vorm giet, zoals het een serieuze alchemist betaamt. En wat moesten de kinderen van je leren? Zij zijn zelf prima materie en wij moeten ze alleen leren bij zichzelf terecht te komen.

Gnosi te au ton. Ad fundum!

Piet MO [3](#)

NOTEN

1. Zie de discussie tussen Molenkamp en Cornets de Groot in [Een krabbel...](#) (elfde jaargang). 🟢
2. Verwijzing naar de regels 'de braakstalen code der distantie/ tienticht de tientand andermaal de luchtprofetie' uit Luceberts gedicht *hu we wie*. 🟢
3. Piet Molenkamp, leraar aardrijkskunde. 🟢

Een briefje

Marja Hendriksen

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 38]

Ruud,

In september '75, in de eerste maand dat ik les gaf op het LMC, las ik in het 'gele vel' een verslag van jouw bezoek aan Parijs. Daarin beschreef je tot in détail hoe je in een hotelkamer aan een wastafel met warm en koud stromend water een tartaar eetbaar wist te maken. [1](#)

'Een avonturier' dacht ik, 'en bovendien iemand die reist'. Twee eigenschappen die mijn nieuwsgierigheid opriepen. Daar kwam nog bij dat je in staat was dergelijke ervaringen op papier te zetten.

Niet slechts een auteur, ook een redenaar bleek je te zijn. In mijn eerste jaren op school heb ik vele glaasjes sherry genuttigd, ook om mijn geest te 'verlichten' met en door de spitsvondige witzen die kaatsten tussen Ruud en Andries de Wolf, tussen Ruud en Evert 'Schoor', tussen Ruud en Leo 'Haas', tussen Ruud en Cor Wester. Tijdens mijn zwangerschap bood Ruud me een glaasje zeer oude genever aan: 'goed voor het zog'.

Er werd veel gelachen, tijdens en na school.

Het borreluur behoort voor mij door het geringe aantal lessen en door huiselijke besognes al lang tot het verleden.

Het spijt me nú voornamelijk je te moeten missen in pauzes en tijdens sektievergaderingen en vooral bij de laatste! Zou jouw afwezigheid de reden zijn dat we nog hoogstens drie avondvergaderingen per jaar hebben?

Het gaat je goed, Ruud.

Marja Hendriksen

NOOT

1. Zie [Reiservaringen](#) (zevende jaargang). 🏡

Een onvervalste chasseur de coeur

Otto Berger

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 39]

Het is stil geworden aan de tap, want een stamgast is ons ontvallen; een onvervalste chasseur de coeur is niet meer. De fauteuils in de spelershoek wachten vergeefs op zijn komst.

Ja, Ruud was een hartstochtelijke speler.

In een van jenever doortrokken shag-walm bood hij menig keer groot slam; een enkele downslag kon hem niet deren.

Op het schaakbord kende hij maar één devies: l'attaque!

Onverschrokken offerde hij al zijn manschappen op aan een machtige slotaanval, maar de matzet liet hij vaak achterwege. Hij durfde niet en hij hoefde niet te winnen; een killers-mentaliteit was hem eigenlijk volkomen vreemd. It was only worship!

En door deze hoffelijkheid juist stal hij ieders hart.

Otto BE

Een smartlap

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 40]

Een smartlap

Allegretto

DE SPORT DAT IS MYN LEVEN, OM 't E-VENT' WELK GE-BIED, MAAR HENG'LEN BOVEN
AL-LES, EN AL-LEEN DOET IK HET NIET! MI-NA, MYN AARDIG SNOESJE, GAAT
ALTYD MET MY MEE; ZOO DOBB'REND OP HET WATER VOE-LEN WY ONS TE-
YREE. ALS WY AAN 't HENG'LEN ZYN, ZIN-GEN WY DIT RE-FREIN....

REFREIN a tempo

MI-NA.... NEEM JU DEN HENGEL IN JE HAND! MI-NA.... DAT DOE JY
ZOO CHAR-MANT! MI-NA.... KYK NOU DIEN DOBBER, ZOOALS DIE STAAT
1. EN ONDERGAAT 2. ZOOALS DIE STAAT EN ONDER GAAT, ONS TOEVER-LAAT....

Na verloop van een paar uur,
Zetten wij ons in 't gras,
Om wat te consumeeren,
Zie dan geniet je pas.
Een zoontje wordt gegeven,
Ik aan haar en zij aan mij,
Dan ligt zij in mijn armen,
Ieder vischt op zijn getij.
Maar ik zeg met plezier,
Daarvoor komen wij niet hier.

Refrein:

Wanneer de dag voorbij is,
Breng ik haar dol van pret,
Gezellig naar haar huis toe,
En ik kruip in mijn bed.
Ik heb de aangenaamste droomen
Dat ik beet heb slag op slag,
Ik vang paling, blick en voren,
Zooals men nimmer zag.
Mijn dobber gaat op en neer,
Tot Mina roep ik weer.

Refrein.

[p. 41]

Menigeeen weet het: Ruud had een grote passie voor de onvervalste smartlap. Hij trad er wel eens mee op, tijdens een Open Podium - zoals die keer dat Ben Verbakel hem begeleidde op de trekharmonika. Hij zong toen een potpourri van aan de STER-spots ontleende smartlappen, eindigend met de ode 'en toch is thee zo gewoon!' [1](#)

Oh, nadorst!

Hiernaast een andere smartlap-herinnering aan Ruud. Leden van de sectie Nederlands brachten die voor hem ten gehore op een zomerse namiddag, toen met een feestelijke rondreis in etappes-annex eten in fasen door de sectie afscheid van hem werd genomen. Marja vond tekst en muziek van dit fraaie lied terug en als je het leest kun je je voorstellen hoe Ruud om bepaalde passages gegrijnsd moet hebben, dan wel zijn instemming luide betuigde.

Inderdaad - ook hieraan kunnen we niet voorbijgaan. [2](#)

Citaten Ruud

over Piet:

'... een hoekige bokser, hoezeer ook reeds een grijsaard! Befaamd om zijn bizar realisme, dat door sommigen onzer ten onrechte als 'humor' wordt opgevat.'

over Cor:

'... een verschijning die soms kleverig aandeed, vanwege - hoe aardig toch! - een bij alle intelligentie zo in het oog lopende hulpbehoevendheid (...) Hij is een beminnelijke idioot, en een zegen voor velen.'

over Evert:

'... Schuur: wit als een doopkaars, met interessante grijze slapen. Hij gebaart veel, met vrouwelijke, zou ik haast zeggen, ja, bijkans met elegante, doorschijnende handen. Is het niet zonde dat hij, die zo begaafd is in wetenschappelijk en artistiek opzicht, overmoed dan wel lichtzinnigheid aan grenzenloze oppervlakkigheid paart?'

kortom:

'... ik ken wel janke...!'

NOTEN

1. Zie [Muziekfestijn op Lodewijk Makeblijde College](#) (negende jaargang). 🌱
2. Het gaat om het straatlied 'De Hengelaar', toegeschreven aan Willem Kila. 🌱

Nawerk

Lodewijk Makeblijde College

Ik predik de nadorst

[p. 42]

Inhoud

<u>Van de nadorst - de samenstellers</u>	3
<u>Voor Rudi - Piet Smits</u>	4
<u>De man van Bikini - Jan Verstappen</u>	7
<u>Een liedje voor Ruud - Cathy van Wijk</u>	11
<u>In de hoek - Gerard de Leede</u>	12
<u>Een bijna vergeten literair document - Hans Learbuch</u>	14
<u>Cornetto, een sater in monnikspij - Gert-Jan Vincent</u>	18
<u>Uit de boekenkast gerold - Willem van der Ende</u>	21
<u>Saint Juste Milieu - Jan Streng</u>	24
<u>De poort van Tze Koeng - Emma Thio</u>	28
<u>Ruud: een gemis - Frans van der Horst</u>	30
<u>Een loftoespraak - (voor Pieter Konings) - Ruud</u>	32
<u>Is Cornets brutaal? Of agressief? - Evert Verschuur</u>	34
<u>Rudy - Piet Molenkamp</u>	37
<u>Een briefje - Marja Hendriksen</u>	38
<u>Een onvervalste chasseur de coeur - Otto Berger</u>	39
<u>Een smartlap - bijdrage van Marja Hendriksen</u>	40
Inhoud en Colofon	

De in dit boekje her en der geplaatste cursieve teksten, zijn citaten uit artikelen van Rudi Cornets de Groot, voornamelijk uit de *Gele Vellen*.

[p. 43]

colofon

Dit boekje, *Ik predik de nadorst* werd gemaakt voor Rudi Cornets de Groot, bij zijn afscheid als leraar aan het Lodewijk Makeblijde College in Rijswijk, op vrijdag 24 januari 1986. Het werd geredigeerd door Jan Verstappen en Gert-Jan Vincent. Pieter Konings verzorgde de vormgeving en illustraties.

Ik predik de nadorst werd gedrukt in een oplage van 150 exemplaren. Het voor Rudi bestemde exemplaar werd door Coby Machielse gebonden in een bijzonder omslag.

Lodewijk Makeblijde College, Henriette Roland Holstlaan 2, Rijswijk

Reactie op 'Ik predik de nadorst'

Rudy Cornets de Groot

Vier vellen in handschrift, ongepubliceerd, 1986

[p. 1]

*Maar het lijkt helemaal niet! Ik zie er veel ongelukkiger uit!
[Byron, over 't portret dat Thorwaldsen van hem maakte]**

Een boekje wijden aan een schrijver is vragen om commentaar.

Ik ben heel blij met [Ik predik de nadorst](#). Ik vind de titel treffend, de compositie - van sollicitatie tot heiligverklaring - wel doordacht. Ik wil er graag op reageren op een niet erg systematische manier, helaas, of het moet het systeem zijn, waarvan ik mij pas achteraf rekenschap kan geven. Mijn gewone manier van uit de boekenkast rollen en kijken waar ik blijf liggen. [1](#)

Emma's bijdrage [2](#) levert het uitgangspunt: een aforisme van Tze Koeng die zijn eerbied betoont aan de geest van de meester, ongetwijfeld een goeroe, zo'n man die zich een enkele keer per jaar aan zijn volgelingen toont. Volgelingen die natuurlijk nuchter genoeg zijn om niet in zwijm te vallen bij dit wonder; de goeroe's van vroeger, dat waren andere jongens dan de Bhagwans van vandaag.

Ik heb me over die verhouding goeroe-chela altijd verbaasd. Zo'n leerling volgde zijn meester na, met oprechte liefde, bevocht hem - met oprechte haat, en legde het keer op keer weer af, waarschijnlijk uit eerbied. 't Lijkt zo on-Oosters, dat gedrag. Zo Grieks, zo Oidipous-achtig. En dat was 't ook. Want heel die liefde en heel die haat, dat waren uitsluitend emoties, die hemzelf betroffen: ze golden alleen in schijn de meester. Die heel hoge muur uit het aforisme, dat is een obstakel, die de nieuwsgierige zichzelf op de weg heeft gelegd. Zelfstrijd. Nieuwsgierigheid naar het Zelf. Wat te bestrijden is, is niet de meester, maar een zekere, kinderlijke afhankelijkheid van wie je als groter, wijzer, sterker waant, zolang je weigert 'groot' te worden. Zodra je groot genoeg bent, wandel je door die muren heen. Ze bestaan alleen op het netvlies van je innerlijk oog. De ruimte was niet omsloten. Het was een *open* ruimte.

De chaos en de volheid: [3](#) het is hetzelfde. Een tautologie. Daar is het boek. Een stapel bedrukt papier, een object uit de fysische wereld. [4](#) Hier, binnen in, is het boek een bundel van voorstellingen, een wereld - onzichtbaar voor de geliefde, die naast je zit. Zo gemakkelijk dring je binnen bij een ander als je een boek bent, een prent, een liedje - een mens. *De open ruimte*, [5](#) dat is mijn definitie van de eenzaamheid. Het is de plaats - overal - waartoe iedereen en alles, goed en kwaad, toegang heeft: niet als fysisch object, maar als psychisch verschijnsel: herinnering, ervaring, voorstelling, idee, - het is mijn 'contra-terrein', [6](#) een markt, kleurig, schreeuwerig, waar je soms voor geen geld schatten vandaan sleept. Er is niets uitzonderlijks aan wat ik hier over mezelf vertel. Ik ben er een, zoals er velen zijn, en ik wil ook zo wezen.

Hoe komt het dan, dat mijn goede vriend Willem mij voor 'gesloten', voor 'hermetisch' houdt? [7](#) Hij voert zijn katholicisme aan, maar daaraan ligt het niet. Als dat zo was, had Van Dun niet gezegd: 'Je moet er geen lerarenkamer vol van hebben' [8](#) (Besefte hij niet, dat hij er wèl een lerarenkamer vol van had?) Nee, Papenheimers weten altijd *alles* van mij.

Het ligt aan twee dingen. Wat 'open' is, is 'gesloten'. Wat 'gesloten' is, kun je openen. Umberto Eco weet daar *alles* van.

Maar het ligt vooral aan die 'degelijke Leidse vorming'.

* Met deze voetnoot vervalt het motto.

Ik zie er precies zo uit, als men mij hier in foto's, tekeningen, tekst en muziek heeft af- en uitgebeeld. Mijn dank aan allen.

[p. 2]

Mijn vorming vond plaats in de bush-bush, en daar was 't oorlog.

't Was nogal chaotisch, schrikkelend, boeiend, dramatisch, dat leventje van mij. Mij is nimmer geleerd mijn kracht te zoeken in 'planning', bezonnenheid, artistieke beperking (Goethe's meesterschap), ordening, harmonisering, opheldering van innerlijke chaos: Leiden ligt niet in de tropen. Frans ⁹ heeft het daar nóg moeilijk mee, maar heus: ik ben een oorlogsslachtoffer, dat nooit meer geneest. Dat, toen de bevrijding kwam, zich te goed kon doen aan drank, cigaretten en regelrechte vreetpartijen. Laat die bevrijding nooit meer ophouden. Levenslang iedere dag Bevrijdingsdag! Dat *moet* te begrijpen zijn. Mijn kleding: ik heb aan de Nederlandse claustrofobie (kleine huisjes, enge kamertjes, een hemd, een overhemd, een trui, een colbert, een overjas) nooit goed kunnen wennen: ik ben een Indo.

In de derde rij, net 'terug' uit Indië in de HBS van 1946-1947, met hemd, overhemd, trui en colbert.

Ik kwam op mijn 16e in Nederland. Ik keek rond in een vreemde wereld. Ik werd opnieuw geboren, ¹⁰ leerde alles opnieuw, verstond (nee: *niet* begreep!) Bert Schierbeek, Lucebert, Andreus, de chaos, de volheid. Ik schreef een krankjorum stuk, *Bikini*, ik vond de Kosmische Metafoor uit, en *Bikini* maakte zijn slachtoffers: Jan VS is de enige niet. ¹¹ Wat is *Bikini*? Het is de samenvatting van leven en poëzie, een wereld. Het visioen van een achttienjarige. Ik was w.i.w. 34 toen, maar trek er die 16 tropische jaren ¹² maar van af. Ik heb de consequenties van *Bikini* zoveel mogelijk getrokken, gehinderd door hufters als Sötemann en Blok, die de a-bom niet in 't water kunnen zien schijnen, en die, over *mijn* rug hoogleraar zijn geworden. ¹³ Ik haat ze hartstochtelijk en weiger die haat te relativeren. ¹⁴

Overall is mijn Kosmische Metafoor werkzaam: Bij Vestdijk, in zijn astrologie, bij Mulisch, in zijn alchemie, bij Lucebert, in zijn gnosticisme; bij Elburg, in zijn trobar clus. ¹⁵ Mijn opvatting was dat je 8 minuten voor moet blijven op de zonsopkomst, als je te middernacht niet van gisteren wilt zijn. Ja, Jan, ¹⁶ ik ben een profeet, en ik heb je - zonder dit ooit eerder te weten - verontrust, en dat is uitstekend. Profeten, zieners: ze

zeggen maar wat, en er komt bitter weinig uit van wat ze zeggen. Maar geloof me: als ze *niets* zeggen, gebeurt er helemaal niks. Acht minuten is niet veel, en ik ben Vestdijk niet, helaas. Maar jij: ook jij hebt weet van die acht minuten. Nee, je loopt niet achter, je loopt naast mij, je haalt me al in, we leven in een vreemde wereld. De tropen, de oorlog, het kolonialisme: in die ervaringen begrepen we elkaar. Ons onmiddellijk begrip van wat die poëziedag moest zijn: *Rebel, mijn hart!* ¹⁷ Anti-Janmaat? Anti-discriminatie? Solidariteit? Naastenliefde van boven-af, omdat 't ons zo goed gaat? Naastenliefde, uit angst en schuldgevoel? ¹⁸ 't Was ons niet genoeg: wij vragen naastenliefde als streven naar volmaaktheid. Van onszelf. Van de wereld. Omdat met Bikini het leven zelf 't hogere is geworden, ¹⁹ en laat iedereen met zijn poten van dat leven blijven.

En ik kwam op school, wat deed ik daar in godsnaam?

O zeker, ik had ideeën, en Piet Smits geeft daar in een surreëel en subtiel opstel een indringend beeld van. ²⁰ Maar voerde ik die ideeën uit? De eerste drie jaar wist ik niet, hoe en wat onderwijs was. Ik luisterde, ik probeerde eens wat, ik deed maar wat. Ik liet halve gare boekjes vol krassen (*Struikelblokken*: hu!). Tot ik dacht: 'als jij je leven wilt

[p. 3]

verpesten, best, jongen. Maar moet je dan al die kinderen meeslepen in je val?'

En toen deed ik, wat ik deed, en dat beviel me, en niet mij alleen.

't Is zo eenvoudig. Zeg tegen een kind dat het iets niet kan. Prent hem in dat hij het ook niet wil. 't Zal geloven dat hen dan ook niet hoeft. Maar zeg, dat hij de gave heeft. Dat hij 't al snapt, voor je 't hem hebt uitgelegd. Het betaalt je met rente terug, wat je in hem investeert. Het een eenvoudige, economische wet. Je wordt beiden armer, of beiden rijker. Vincent ²¹ beschrijft het type leraar dat mij als voorbeeld voorzweeft, en met zijn uitweidingen over het kloosterleven heeft hij meer gelijk, dan hij misschien denkt. "Er is veel van een kloosterling in mij, naar ik ontdekt heb", schrijft Vestdijk aan Theun de Vries over zijn verblijf in St. Michielsgestel (brief 52), "- met behoud van alle cynisme en joie de vivre, natuurlijk". Zoiets zou ik graag gezegd willen hebben... De H4-werkweken hadden dat karakter, al blijft Evert alleen het drinken van wodka met peper bij. ²² Als hij me eens komt opzoeken in Leiden, zal ik dat geheugen eens opfrissen! Gezagsgetrouwer tiep dan ik ben, moet hij nog ontmoeten! Het allerschandelijkste is, dat hij zijn vooroordelen heeft overgedragen op Frans Houdijk, die mij voor een groter veelvraat houdt, dan hijzelf - Frans bedoel ik - is. ²³

Theodore de St. Juste Milieu! ²⁴ Ja, die heeft ook nog even geleefd. De scherpzinnige analyse van Jan Streng ²⁵ voert, het kan ook niet anders, tot de juiste conclusie. Ook hij ziet iets duisters en geslotens, maar ik vind 'het heilige juiste midden' de enig ware vertaling om die duisternis op te heffen. 'Het godsgeschenk van het heilige juiste midden' om helemaal compleet te zijn. De naam geeft alle aanleiding om aan St. Juste te denken en aan Guizot: meer ruimte naar rechts is er niet. Het uiterste midden is een grens, waar Theodore zich niet heen laat drukken, waarover heen hij zich niet laat trekken. De ruimte naar links? Nee, een lid van het Comité du Salut Public, een terrorist in de gedaante van een goog of loog is Theodore niet. De naam is een schuilnaam voor... Fabius (Cunctator). Hij kreeg weinig tegenspel, en dat is de reden waarom hij ophield te bestaan. Maar 'links' in de zin van de Fabians, van G.B. Shaw, hoop ik wel te zijn. Wie ziet Shaw met onze gogen en logen aan één tafel zitten? Nee toch!? ²⁶

De naam Theodore de St. Juste Milieu is een vondst van Greshoff, die altijd "de dominee, de dokter, de notaris" op de hak nam als prototypen van de bourgeois satisfait. In een artikel ²⁷ vond hij deze verzamelnaam voor zijn slachtoffers en houdt zich dan aan een éénduidige betekenis van het woord. In de gele vellen wordt er een geuzennaam van gemaakt. Het verraden van de bron zou mijn 'vijanden' een wapen in handen gegeven hebben. Ik ging er liever van uit, dat het in gezelschap van intellectuelen tot de goede gebruiken behoort, te veronderstellen, dat het weet, wie er wordt geciteerd. ²⁸ Dit spel-karakter, deze filosofie van het "Als ob" (Vaihinger) ²⁹, dat met mijn karakter vrijwel overeenstemt, is door Gerrit de Leede ³⁰ op onnavolgbare en diepe wijze gepeild.

Het denken, zegt Vaihinger, is een instrument tot zelfbehoud, tot een oriëntatie in de werkelijkheid, zonder dat het er een *afbeelding* van is. Het leven is schijn. Maar zinvolle

[p. 4]

schijn: spel. De hele wereld, zichzelf, zijn eigen doen en laten zien, onder de "intieme optiek" ³¹ van de artist. Fictie. Fictie is een bewust gekozen voorstelling die niet aan de werkelijkheid beantwoordt. ³²

Pieter Ouborg, *Vader en zoon*, 1949.

"Tillefáuuu! En als ze naar mij vragen: ik ben er niet, hoor!" Dat betekent niet dat ik lieg. Naar de werkelijkheid vertaald, betekent dit eenvoudig: "Cornetto wil behandeld worden, *alsof* hij er niet is". Zo'n uiting is niet waar, of onwaar, maar handig. De abstracte kunst berust erop. *Vader en zoon* van Ouborg heeft niets met een traditioneel dubbelportret van die naam te maken. (Ouborg schrijft er dan ook niet bij, dat iedere gelijkenis met bestaande personen op toeval berust). ³³ Hij nodigt ons uit, het portret te zien alsof het om een afbeelding van de werkelijkheid gaat. Het heeft geen betekenis, maar krijgt er een door zijn *functie*: in een jongensweeshuis 'betekent'

het iets anders, dan in een ouwemannentehuis. *Liefde, wat heet!* functioneert anders in de handen van een moraal-theoloog, dan in die van de reine, voor wie alles rein is. ³⁴ Misschien, Gerrit, ³⁵ is die haat tegen toneel ook maar gespeeld... Al kan ik in dat spel heel serieus zijn, zoals Frans van der Horst ³⁶ zegt, zoals Piet Molenkamp, ³⁷ cirkelend om een citaat onder pseudoniem - een citaat waarin hij zichzelf gevonden heeft! - in zijn 'trobar clus' aan mij meedeelt - vrijwel onnavolgbaar voor anderen - voor mij zo helder als zijn eigen lach!

Otto, ³⁸ treur niet, ik kom nog wel eens op 't L.M.C. en dan zul je voor de zoveelste keer meemaken, dat ik, in een koningsgambiet, offerend wat ik kan, de zoveelste matzet voor je beteuterde gezicht tover.

Marja, ³⁹, je had het kind al, hoor! *Tijdens* je zwangerschap? Zo ben ik niet! Ik schrik van mezelf, als ik dat lees...

Hans Learbuch, ⁴⁰, Cathy, ⁴¹ Pieter en Mia, ⁴² Cobie ⁴³ - allemaal bedankt voor jullie hommages, ja: ik ken wel janke... ⁴⁴

Rudi

NOTEN

1. Verwijzing naar de bijdrage van Willem van der Ende, [Uit de boekenkast gerold](#). Vergelijk: 'Voor zover het mij nu al duidelijk is - ik hoop dat ik aan het einde van dit boek iets meer weet dan nu het geval is - wil ik het instrument van mijn perceptie werkzaam maken in een ruimte, die ik om mezelf trouw te blijven 'open' noemen zal.' [Intieme optiek](#), p. 9. 🟩
2. [De poort van Tze Koeng](#) 🟩
3. Titel van Cornets de Groot's [eerste boek](#). 🟩
4. Vergelijk uit het [voorwoord](#) tot de bundel *Contraterrein*: Weer denk ik met de moed der oppervlakkigen - de enige die zelfvertrouwen schenkt en vindingrijkheid -: 'Het is maar papier, bedrukt, gebonden, voor een krats op de markt gebracht, niet voor de eeuwigheid bestemd, niet voor de geleerden, maar voor wie, evenals ik, leven van de schijn, een kort moment, in dienst van geen boek, geen schrijver, geen wetenschap, geen kunst, geen literatuur, geen ideologie, geen engagement, en zelfs geen geloof - tenzij dan dit aan het buiten tekst, ik en wereld gelegen rijk, waarin men nederdaalt om tekst, ik en wereld van hun algemeenheid te verlossen.' 🟩
5. Titel van Cornets de Groot's [tweede bundel](#). 🟩
6. Titel van Cornets de Groot's [vijfde bundel](#). 🟩
7. Zie Willem van der Ende's [bijdrage](#). 🟩
8. Zoals verteld door Piet Smits in diens [bijdrage](#). Zie [Voor een kwartje op de eerste rang](#) voor Cornets de Groot's eigen verslag van zijn sollicitatie. 🟩
9. Zie Frans van der Horst's [bijdrage](#). 🟩

10. Vergelijk: 'Ik werd in Nederland herboren. Daar houd ik me nu mee bezig.' (Uit een [interview](#) door Margaretha Ferguson in *Het Vaderland*, 27 april 1968). 🟩
11. Zie voor de Kosmische Metafoor behalve deze [inleiding](#) tot *Bikini* ook Jan Verstappens [bijdrage](#) en Cornets de Groot's [reactie](#) daarop. 🟩
12. Titel van Cornets de Groot's zojuist verschenen [tweede roman](#). 🟩
13. Vergelijk: 'Bij de benoemingen tot hoogleraar in ons land speel ik een belangrijke rol: iedereen die een rotstuk tegen mijn boeken in de NTG publiceert, wordt kort daarna professor. Eerst was dat Sötemann, de laatste keer was het W. Blok.' Aldus het begin van een tirade tegen W. Blok in [Intieme optiek](#), p. 19. Zie het [Nawoord](#) van *Een wijze van lev/zen* voor de affaire met A.L. Sötemann. 🟩
14. Maar vergelijk van 9 jaar eerder: 'Ik koester geen bedenkingen meer tegen hen [= zijn critici]. Ik meende dat zij de onmogelijkste lieden waren in de literatuur, omdat ik geloofde dat ze verkondigden, wat ze zelf nooit deden. Maar sinds er over de *artistieke* aard van mijn werk geen verschil van mening bij de critici bestaat, mag ik verwachten dat ik niet langer vereenzelvigd zal worden met mijn thema, onderwerp of materiaal. Wie iets verbazingwekkends van mij leest en in vertwijfeling uitroept: 'Maar dat is een afwijking!', krijgt van mij te horen: 'Jazeker! Maar niet bij mij!' En terecht.' ([De kunst van het falen](#), p. 27.) 🟩
15. Vergelijk: '(...) ik kan met grote zelfbewustheid wijzen op ten minste 3 verdiensten: dat ik als eerste gewezen heb op 't belang van de astrologie bij 't interpreteren van Vestdijks werk; dat ik als eerste (en voorlopig als enige) gewezen heb op 't belang van de alchemie met betrekking tot 't werk van Mulisch (in *Intieme optiek*, o.a.); dat ik als eerste gewezen heb op 't verband tussen het gnosticisme en de dichtkunst van Lucebert - dit laatste in het ts. *Soma*. (Uit: [Brief aan studente van de Tilburgse Bibliotheek & Dokumentatie Academie](#), 1975). 🟩
16. Verwijzing naar de [bijdrage](#) van Jan Verstappen. 🟩
17. Een op 12 april 1984 gehouden poëziefestival aan het LMC. Zie deze [dagboek aantekening](#) van 21 februari 1989. 🟩
18. Vergelijk: 'De Nederlander steekt zijn hand in eigen boezem en zand erover. Het is een simpel, een oprecht, maar daarbij, en daar kan niemand iets aan doen, een wat gratuit gebaar. Een Nederlander is immers niet raar, niet bruin, niet vlezig van lip, niet breed van neus, niet onzeker. Hij is geen kolonisator, je ziet het hem niet aan. Zijn vader was het misschien, en diens vader en zo voort. Hij heeft geen schuld, hij praat er zich één aan, bewust, en is op die bewustheid niet zonder reden trots. Maar een Indo worstelt ermee. Hij komt er ook bij zware morele druk niet toe, om zijn zelfvernietigingsdrift met utopisch enthousiasme uit te schreeuwen. Luceberts gedicht [*minnebrief aan onze gemartelde bruid indonesia*] boog die dwang tot zelfbeschuldiging van mij af.' [Iets persoonlijks](#), p. 2/3. 🟩
19. Verwijzing naar de slotzinnen van *Bikini*: 'Het [leven] is zelf het 'hogere' geworden, het is zijn eigen zin.' 🟩
20. In zijn bijdrage [Voor Rudi](#). 🟩
21. Zie Gert-Jan Vincents [Cornetto, een sater in monnikspij](#). 🟩
22. In Evert Verschuurs [Is Cornets brutaal? Of agressief?](#) 🟩
23. De conciërge van het LMC. 🟩
24. Vanaf de achtste (1977) tot de elfde (1980) jaargang publiceerde Cornets de Groot in het lerarenorgaan van het LMC, de zogenaamde *Gele vellen*, onder dit pseudoniem. Zie noot 1 bij [De weeën van Leo en Lucien](#), en [Een krabbel...](#) uit de elfde jaargang voor zijn portret. 🟩
25. Zie de bijdrage van rector Jan Streng: [Saint Juste Milieu](#) 🟩
26. Quintus Fabius Maximus Cunctator, Romeins dictator (ca. 275-203 v.Chr.). Zijn bijnaam Cunctator ('Twijfelaar') dankte hij aan zijn voorzichtige en ontwijkende, maar succesvolle krijgstactieken. 'In de latere, legendarische overlevering wordt Quintus Fabius Maximus als toonbeeld van Romeinse bedachtzaamheid gestileerd (Ennius: *unus homo nobis cunctando restituit rem* - "een man heeft ons door zijn twijfelen de staat hersteld")' (Bron: [Wikipedia](#)). De Fabian Society, een in 1884 opgericht reformistisch-socialistisch gezelschap dat behalve G.B. Shaw ook H. G. Wells, Emmeline Pankhurst, Bertrand Russell en John Maynard Keynes onder zijn leden telde, was naar hem vernoemd. 🟩
27. 'Aan Theodoor de St. Juste Milieu', in: Jan Greshoff, *Rebuten*, Den Haag, 1936. 🟩
28. Dit is ongetwijfeld een boutade. Vergelijk: '(...) ik was inmiddels zelf "pedagoog", onderwijzer, geworden, en had voor Cheirons [de *paidagogos* uit Vestdijks *Aktaion onder de sterren*] "methode" belangstelling opgevat. *Het is niet nodig iets te weten, het is voldoende je voor de gevolgen van onwetendheid te behoeden*: ik begreep dat als een denkbeweging, die zich niet in weten fixeert (en die voor kinderen buitengewoon aantrekkelijk is): een denken à la Ter Braak.' [De allegorische interpretatie van 'Aktaion onder de sterren'](#), p. 2. 🟩
29. H. Vaihinger, auteur van *Die Philosophie des Als Ob: System der theoretischen, praktischen und religiösen Fiktionen der Menschheit auf Grund eines idealistischen Positivismus*, Leipzig, 1922. 🟩
30. Zie [In de hoek](#). 🟩
31. Titel van Cornets de Groot's [zesde bundel](#). 🟩
32. Vergelijk Cornets de Groot's conceptie van het 'fantastikon' (uit de bundel *Labirintek*) als een 'wereld die in de polen aan de werkelijkheid is opgehangen'. 🟩
33. Vergelijk de mededeling voorafgaand aan Cornets de Groot's eerste roman [Liefde, wat heet!](#) (1983: 'Het toeval wil dat de beschreven gebeurtenissen zich nimmer hebben voorgedaan in de werkelijkheid die ik ken. Alle personages zijn de vrucht van mijn verbeelding'. 🟩
34. Zie [De kritiek op Liefde, wat heet!](#) voor de kritiek op de roman, en Cornets de Groot's reactie erop. 🟩
35. Zie [In de hoek](#) (Gerard de Leede). 🟩
36. Zie [Ruud: een gemis](#) (Frans van der Horst). 🟩
37. Zie [Rudy](#) (Piet Molenkamp). 🟩

- 38. Zie [Een onvervalste chasseur de coeur \(Otto Berger\)](#). 🌲
- 39. Zie [Een briefje \(Marja Hendriksen\)](#). 🌲
- 40. Zie [Een bijna vergeten literair document \(Hans Learbuch\)](#). 🌲
- 41. Zie [Een liedje voor Ruud \(Cathy van Wijk\)](#). 🌲
- 42. Zie [Een loftoespraak \(Pieter Konings\)](#) Pieter Konings verzorgde ook de illustraties en de vormgeving van het boekje. 🌲
- 43. Volgens het colofon bond Coby Mchielse het voor de laureaat bestemde exemplaar in een bijzonder omslag. 🌲
- 44. Gevleugelde uitspraak onder de leraren van het LMC. 🌲

Verzameld werk - Gele Vellen - Ik predik de nadorst

Brief aan Jan Verstappen

Rudy Cornets de Groot

3 vellen A4 getypt, ongepubliceerd, 1986

[p. 1]

L. [Leiden] 5/2/86

Beste Jan, 1

in de tijd dat ik nog geschiedenis deed (M.O.) kreeg ik les van Baudet, een Indo. Hij had net een boekje geschreven onder de knullige naam Het paradijs op aarde. Het behandelt de verhouding tussen westerlingen en de niet-westerse mens. Voor enkelen onder ons was hij wat je noemt een goeroe. Na een jaar verdween hij naar Groningen. Zijn boek is een livre de chevet geworden, maar je mag er mij de gevangenis mee in sturen (livre de cachet!). Eens lichtte hij de voorbeelden die hij geeft toe, en merkwaardigerwijze ontbreekt de toelichting, die zelf een voorbeeld is, in dat wonderlijke boek.

'De westerse mens', zei hij, 'wordt voortdurend geplaagd door een kwaad geweten.' Geen wonder: die mens beschikte van begin af aan over techniek. Dat had de buiten-europese mens niet, - niet in die mate. Het is door technische middelen dat de westerling de niet-westerse mens naar de verdommenis hielp. Neem Odysseus, zei hij. Een Griek, een westerling. Een ingenieur, die de beslissing bracht in de strijd tegen de Trojanen: Aziaten waren dat. Hij vond het Trojaanse paard uit en bracht dood en verderf in de stad. Hector is een edelman, letterlijk. Odysseus een proleet (De verhouding is die als tussen Winnetou en een willekeurige blanke - níet Old Shatterhand, die is natuurlijk in orde: een mof, een Edelgermaan. Bij Karl May begint dat al. Hij (Baudet) brengt je andere verhoudingen onder het oog: Robinson - Vrijdag, etc.). Odysseus voelt geen spijt, maar aan zijn plan: zo gauw mogelijk naar huis - kan hij geen uitvoering geven. De goden sturen hem op een tienjarige zwerftocht; hij zal moeten boeten. 'Vergelijk dit verhaal met onze geschiedenis', zei hij (Baudet). 'Vervang dat paard door de a-bom der Amerikanen'. Een of twee jaar na deze les verscheen de briefwisseling tussen Claude Eatherly (de bommengooier) en Günther Anders (Off limits für das Gewissen), waaruit duidelijk wordt dat Eatherly eveneens een odyssee begonnen was. Hij ging opzichtig uit stelen, kwam in de gevangenis terecht, werd daar weer uitgehaald en begon opnieuw. Ik weet niet of Hiroshima Mon Amour vóór of na Het paradijs op aarde verschenen is. Het verhaal op zich heeft natuurlijk wel te maken met de problematiek van Baudet, de profeet.

In diezelfde tijd las ik nog het boekje Noa-noa van Paul Gauguin. De studie had ik inmiddels opgegeven. In '63 verscheen Bikini.

1959, Het paradijs op aarde

1961, Off limits für das Gewissen

1963, Bikini, 2

het verband is duidelijk

: de zee, die Java, Bikini en Curaçao omspoelt, is dezelfde zee.

Voeg daaraan toe, dat de ándere zee een westerse zee is, die een aantal westerse landen in een bondgenootschap bindt - de rijke landen in het noordoosten van die zee - en je ziet, waarom de Pacific (0, symbolische naam) ons zo na aan het hart ligt. Wij hebben de tropen nooit verlaten. De westerling heeft de Middellandse zee uitgebouwd tot een oceaan. Hij is nog steeds met een renaissance bezig. Hij is van gisteren.

'Zijn wezen is: to do or to die', zegt Cecil Rhodes.

Ons wezen is: leven en met je poten van andermans leven afblijven.

Gauguin, zelf een mixtiese natuur (zou Du Perron zeggen), geeft van het wezen van de niet-westerse mens een uitstekende psychologie.

In '62 begon ik aan de studie Nederlands (M.O.). In '66 sloot ik dat af. Ik nam ontslag - min of meer gedwongen: mijn betrekkingen tot de Provo-beweging vielen niet in goede aarde bij de afd. Onderwijs van Den Haag. Het waren luidruchtige jaren van werkloosheid, ik had een gezin dat voltooid

[p. 2]

was. Ik trok een weinig steun, werkte me gek voor kranten en tijdschriften en schreef met grote haast het ene boek na het andere. Geldzorgen, een toen toch niet onaardige vrouw (maar beslist geen pedagoge, althans in mijn ogen niet), behoefte aan drank om op de been te blijven.

Solliciteren moest natuurlijk niet bij de afd. Onderwijs van Den Haag gebeuren, maar bij scholen voor bijzonder onderwijs of bij scholen buiten Den Haag. Na drie jaar las ik iets waar ik op af ging. Ik was blij dat ik bij jullie terecht kon. Ik ging naar die sollicitatie toe, zonder enige verwachting: Den Haag had me doodziek gemaakt, en ik had gaandeweg de pest gekregen aan heel het onderwijs. De eerste twee jaren hield ik me gedeisd op school, wist er zelfs de weg niet. De kantine? de kapel? de kelder? Als ik ergens wezen moest, liep ik de hele school door, - zwervend. In de pauzes bleef ik in mijn lokaal. De architectuur van het gebouw joeg me schrik aan. Ik was gewend aan de Zusterstraat, de Hemsterhuisstraat, de Ketelstraat: verzakte, verwaarloosde, verpauperde gebouwen. Na twee jaar kroop ik uit mijn schulp. Er waren progressieve krachten daar: Van der Ende, Smits, jij, Schuur, Wijfelman en nog zo'n paar - heel andere lui dan zo'n engerd als Van Aalzem. Jij bleek een broer te hebben (I am a camera) die ergens kwam, waar ook ik kwam: zou er zoveel verschil tussen jullie zijn? Hoop gloorde aan de horizon. Ziehier een eenvoudig leraar: was er geen rol voor hem weggelegd in de voorhoede van het LMC? Jullie vertrokken, de een na de ander. Opeens werd ik in de achterhoede wakker, met Frans, 3 en daar waren alleen intern schermutselingen aan de orde van de dag. We irriteerden elkaar, soms kwam het tot een uitbarsting, soms tot een heftige, zoals toen, in Nijmegen, jij op het punt van vertrek naar de tropen. Het hele gedoe bracht me het water tot de lippen. Toen Frans het waagde weer zo'n werkweek voor te stellen, barstte ik. Nee, zei ik en daar is het sindsdien bij gebleven. G.J. 4 adopteerde ik: dat was er nog één van jou. Van het Gele vel maakte ik een mentale bacil. Ik zou de school verzieken. De ware deugd een impuls geven, waardoor ze ging werken als een kwaad, als iets dat verboden was, of moest worden. 5 Dat heeft G.J. nooit helemaal begrepen. Ik ben, behalve een goeroe voor sommige leerlingen, ook een leraar. Ik wil iemand best wetenswaardigheden bijbrengen, op mijn manier.

Ik had de Kosmische Metafoor uitgevonden. Onder de indruk van de twee kanten van de techniek - een bedreigende en een veelbelovende - bedacht ik me, dat een mens voor wie de zon gewoon opgaat, in een andere wereld leeft, dan iemand die weet dat de aarde om de zon zich wentelt. Maar Plato, met een beeld van de wereld kinderlijker dan dat van Machteld, blijkt in ander opzicht bovenmenselijk. Hoe kan dat? Waarom wordt Archimedes 'ingehaald' en blijft Plato actueel? In mijn essays zocht ik dat uit. Ik herleidde de K.M. tot 'astrologie', 'alchemie', 'anti-dualisme' en zag dat het maar hulpmiddelen waren bij Vestdijk, Mulisch, Lucebert. Ze doen 'alsof' de wereld zus en zo is, - ik kwam bij Vaihinger 6 terecht. Ik begreep, dat als je níet alsof doet, dat je dan 'absolutistisch' bezig bent en een reactionaire weg inslaat. Vondel, die weet heeft van Copernicus, herstelt in de Lucifer het ptolemeïsche wereldbeeld, en weg is de provo van rond 1620. De bestrijding van dat obscurantisme was Bikini. Maar uitgerekend ik werd als obscurantist nagewezen, door Sötemann, door Blok. 7 Ook op dit front werd ik verslagen, terwijl ik nog doende was te onderzoeken waar ik me eigenlijk mee bezig hield. Want het inzicht dat nu zo makkelijk uit de tikmachine komt, bezat ik toen natuurlijk nog niet: ik kon me dan ook niet verdedigen. En nu heb ik daar geen trek meer in.

Een derde front werd geopend: op de Denneweg. Er kwam een winkeliersvereniging. De bewustwording van de winkelier kan niet anders dan schade opleveren aan de ziel van een straat, een buurt. Daar kwamen ze, met een trekharmonica, met een jazz-orkest, met braderieën, saté op straat, drank op de stoep. De Denneweg werd een Sesamstraat voor grote mensen.

[p. 3]

In mijn gezin werd dit met gejuich ontvangen, en in het geniep opende ik een tegenfront met behulp van de Pedagogische Eros, waar toevallig vandaag aandacht aan wordt besteed in De Volkskrant.

Thuis, wanneer de woning leeg liep op, iedereen op zoek naar vertier daarbuiten, boog ik me over een essay en pompte me wat vrolijkheid in. Ik kan heel goed vrolijk zijn, al stromen de tranen me over de wangen. Ik kondigde mijn vertrek aan. Mijn ouders overleden binnen een jaar, twee maanden na mijn vader stierf ook mijn lievelingstante. Ik was in alle opzichten verlaten door iedereen. Zelfs 'Narda' zocht een vluchtweg - maar wie is tegen de Pedagogische Eros bestand? En tegen mij, als ik me naast hem opstel? Zij bleef.

Met haar kon ik weer alle kanten op. Ik schreef weer. Een roman 8 deze keer, en jij schreef erover met een inzicht en een begrip waarover ik me verheugde. Je had me goed door, en dat wist ik ook wel. Onze verwantschap, die zee, de tropen. Maar Bikini - nee, dat wist ik niet: iedereen vond dat iets 'geks'. Je verraste me telkens opnieuw. Ik werd me dat voor het eerst scherp bewust, toen je naar R'dam was vertrokken en daar een toneeluitvoering had, waarbij Bikini in het middelpunt stond, en waar je toen een citaat uit Randstad 9 te pas bracht. Dat heeft me toen getroffen als een bewijs van welwillendheid op zijn minst en misschien als een bewijs van vriendschap - hoopte ik. Mij heeft je vertrek van school toen pijn gedaan: misschien had ik het er met je over. Maar ik begreep dat dit een goede weg was voor jou. Stampij met anderen (Frans) heb ik er maar niet over gemaakt. En sindsdien overlaad je mij met attenties: het lijdt natuurlijk geen twijfel, of Ik predik de nadorst 10 is een idee van jou. Zoals jij het ook was, die bij een eerder afscheid het spel met de citaten voor mij verzon, heel inventief en met grote zorg uitgewerkt. Ook het persbericht dat me overdonderde, toen de journaliste het eenvoudig voorlas, komt uit jouw koker.

Het stuk dat je in het aan mij gewijde boekje schreef, is me meer dan lief. Het is ongetwijfeld het beste dat er in te lezen valt, het meest welgemeende, het is bij alle vlotheid van schriftuur goed doordacht en in een stijl die de gemoedsbeweging nauwkeurig weergeeft. Je hebt er veel in geïnvesteerd, en niet alleen in tijd en arbeid, maar vooral in vriendschap. Ik ben je daar diep dankbaar voor. 11

Ik ben op het moment bezig met de correctie van Tropische jaren, 12 dat een beeld geeft van mijn jeugd in Batavia gedurende de oorlog. Ik denk dat het je bevallen zal; misschien is het een waardige opvolger van Bikini. Ik hoop dat ik je daar een plezier mee kan doen: een kleine vergoeding voor wat je allemaal voor mij hebt willen doen.

Mijn verjaardag kan ik door geldgebrek helaas niet vieren. Maar ik wil je graag met J. uitnodigen, als het kan op 21 feb., voor een etentje te onzent. En om bij te praten, wat we al zo lang hebben laten liggen.

Jan, al het beste voor jou en de jouwen, en tot gauw. (Bel me even voor die afspraak, svp.), je

Rudy

NOTEN

1. Jan Verstappen, geboren op Curaçao en collega-leraar Nederlands van Cornets de Groot op het Lodewijk Makebljide College in Rijswijk. Schreef recensies van Cornets de Groot's werk in onder meer De nieuwe linie en de Haagsche Courant. 🟢
2. Zie Bikini. 🟢
3. Frans van der Horst, sectieleider Nederlands. 🟢
4. Gert-Jan Vincent, collega-leraar Nederlands. Zie diens bijdrage aan het liber amicorum Ik predik de nadorst en Cornets de Groot's bedankbrief. 🟢
5. Deze aan Nietzsche ontleende gedachte is letterlijk overgenomen uit Cornets de Groot's essay De allegorische interpretatie van 'Aktaion onder de sterren' (juni 1982). 🟢
6. H. Vaihinger, auteur van Die Philosophie des Als Ob: System der theoretischen, praktischen und religiösen Fiktionen der Menschheit auf Grund eines idealistischen Positivismus, Leipzig, 1922. 🟢
7. A.L. Sötemann, 'Achtergronden bij enige critici', Nieuwe Taalgids, 61e jrg., nr. 2 (mrt 1968), p. 104-108, en W. Blok, 'Boekbeoordelingen', in: Nieuwe Taalgids, 62e jrg., nr. 2 (feb 1970), p. 142-146. Cornets de Groot diende beiden van replek in respectievelijk het Nawoord van Een wijze van lev/zen en in Intieme optiek. 🟢
8. Liefde, wat heet! (1983). 🟢
9. 'Bikini' verscheen in Randstad nr. 5 (lente 1963). 🟢
10. Liber amicorum, aan Cornets de Groot uitgereikt bij zijn afscheid van het LMC. 🟢
11. Zie De man van Bikini (Jan Verstappen) in het liber amicorum Ik predik de nadorst. 🟢
12. Cornets de Groot's tweede roman. 🟢

Verzameld werk - Gele Vellen - Ik predik de nadorst

Brief aan Gert-Jan Vincent

Rudy Cornets de Groot

1¼ vel handschrift, ongepubliceerd

[p. 1]

L. [Leiden] 30 jan '86

Ha, die G.J.! ¹

Ik heb geprobeerd je op je verjaardag te bellen, maar meneer (of mevrouw) was urenlang in gesprek. Ik heb geprobeerd je de volgende dag te bellen. Een baby-sit moest me te woord staan. Vandaar nu, dat ik je maar schrijf. Om je geluk te wensen met je verjaardag, en om je te bedanken voor het stukje ² dat je aan mij gewijd hebt in dat alleraardigste *Ik predik de nadorst* ³, een titel, die zowel in 't boekje als in de toespraken - vooral de schandalige van Frans Houdijk - legendevormend werkt.

Ik vind je stuk uitstekend in elkaar zitten. Ogenschijnlijk bewandel je daarin een weg die de goedkeuring van types als Willem van der Ende ⁴ weg zou kunnen dragen: weloverwogen, argumenterend, componerend, evenwichtig, rangschikkend. Kortom: klassiek. 't Causaliteitsbeginsel huldigend in je uiteenzetting hoe Vestdijk grijpbaar wordt, als je de lijn van zijn denken volgt.

Om dan de sprong te maken die "de vleesgeworden paradox" met de *parapedagoog* ⁵ verbindt tot wat je de "goeroe" noemt.

Hier is in wezen geen samenhang tussen feiten en feiten, maar hier past je denken zich aan feiten aa. Uitstekend! Je begint te denken op een manier die mij ligt. Je legt een bom onder de x- en de y-as van het denken - Ja, je bent welkom in de "orde van de chaos", ⁶ omdat je bewijst, dat je intuïtie heel zuiver is. Vakmanschap (jouw 'vakdocent') heeft mij nimmer aangesproken. ⁷ Het doet me te veel denken aan "arbeid" in de economische zin van het woord. Een artist, een leraar behoort *vrij* te zijn, een autonome persoonlijkheid, een bohémien, die voor zijn *lol* bezig is met iets, zonder dat je zou kunnen zeggen dat hij "werkt". Hij laat zich onderhouden voor 't plezier dat hij belichaamt en verspreidt. Er zijn kloosters denkbaar voor zulke lui. De lerarenkamer, een werkweek met 4 Havo *is* zo'n klooster. Vestdijk bevond zich in zo'n gemeenschap, St. Michielsgestel; ik verdenk hem ervan, dat dat zo'n levende indruk op hem maakte, dat dat laatste hoofdstuk uit *De toekomst* geïnspireerd is door zijn ervaringen daar. Zou een bundel als *Madonna met de valken* ooit in Den Haag of zelfs maar in Doorn geschreven kunnen zijn?

Je sprong naar 't klooster voor déze goeroe CN die je als de "al te aardse parapedagoog" typeert is een intuïtieve. Het is een goede sprong, bij alle trefzekere humor!

[p. 2]

Dat wou ik je door de telefoon meedelen. Je hebt me serieus genomen, misschien vat ik 't serieuzer op, dan je bedoelt, maar zo werkt je bijdrage. Voor die dieptestructuur in je stukje ben ik je oprecht dankbaar!

Hartelijks van huis tot huis, je

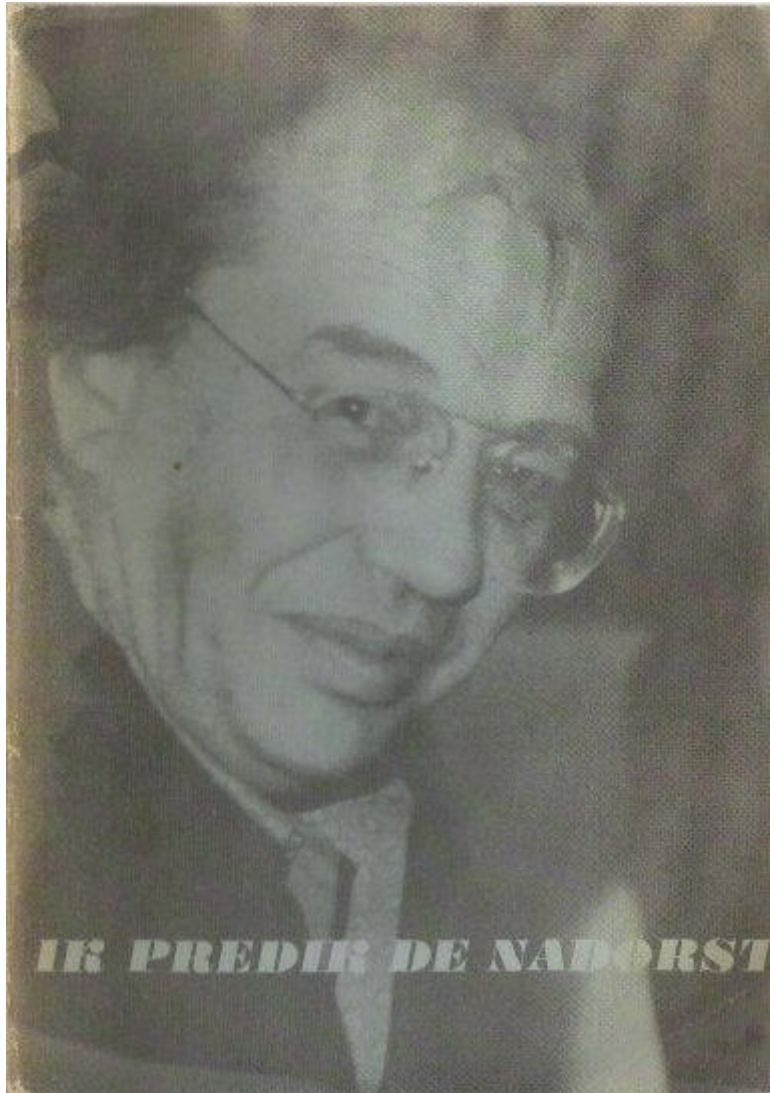
Rudi

NOTEN

1. Gert-Jan Vincent, vanaf 1973 collega-leraar Nederlands aan het Lodewijk Makeblide College in Rijswijk. Recensent Afrikaanse en internationale literatuur voor dagblad *Trouw* en het Vlaamse *De Morgen*. 🌲
2. Zie Vincents bijdrage [Cornetto, een sater in monnikspij](#). 🌲
3. Het voor Cornets de Groot samengestelde liber amicorum [Ik predik de nadorst](#) was een initiatief van Jan Verstappen en Gert-Jan Vincent. 🌲
4. Collega-leraar Nederlands. Zie diens bijdrage aan *Ik predik de nadorst*: [Uit de boekenkast gerold](#). 🌲
5. Onder 'parapedagogie' verstaat Vestdijk de opvoeding van pedagogen. Zie *De toekomst der religie*, Arhem, 1947, p. 354. 🌲
6. Verwijzing naar Cornets de Groots vijfvoudige essay over Vestdijk [De chaos en de volheid](#). 🌲
7. Vergelijk: 'Vaktaal is de taal van de vakidoot', in [Aforismen](#). 🌲

Ik predik de nadorst

Lodewijk Makeblijde College

„Een afgevaardigd lid van de Kamer
van de Staten-Generaal en de
Kamer der Afdeling der
Nederlandsche Indische
Zaken“

„Van de afgevaardigden van de
Kamer der Afdeling der
Nederlandsche Indische
Zaken“

Van de nadorst...

Levenswijze, onderwijssysteem of andere kwestie bijeenkomsten met
Rudi Cornet de Groot waren altijd doorzwaamd. Dat is vele op-
ricten. Altyd had Rudi wat achter de hand (en dat ook in vele be-
rekeningen) om de dingen te laten. Hij mocht daar zelf graag aan
werken.

Hij is al het tweede jaar niet meer op school. De nadorst, die we
nu zo hevig voelen, wordt niet gelet. En stiekem weten dat Rudi
echt nog zal blijven van het LDC, moeten we er zelf maar iets aan
gaan doen. En wat kan beter passen dan een boekje, zo vermenen de
meermalen. Ze brengen daarbij onmiddellijk hulp en steun van Pieter,
die Rudi in zijn jaren als leraar ook tot zijn sectie mocht
rekenen.

Het boekje is er. Niet alleen de leraar Nederlands en teksten groe-
gen daar van alles aan bij. Van verschillende kanten werd hun uit-
nodiging om iets voor Rudi te doen beantwoord. Hij moet het maar eens
lezen, wat iedereen voor hem bedoelt en opschrijven heeft. Hij zal
er met alle krachten van kunnen genieten, denken we.

Af Fanden din, Rudi:

De samenstellers

Voor Rudl

"We anticipated the proof up the line as it left its origin point, but not good at."

Stephen Finley

Maar er direct met ik niet, maar het was lente in de eerste helft van de zestigste jaren van Van Dunen's leefskeet ongouvernemente. Thiermee kocht er een sonnettaad voor hieldende, wite n d' d' dat gelyke anneret 21ste dat roet daar tegeven. Ten anner geveet:

right: not room for inspiration, but room for growth.

Er ist nicht in der Lage das Haar spendendes verleiht. In der große-herren-
rüh, hat er sich in der großen-herren-herren, nicht in der großen-herren-herren-
herren, hat er sich nicht selbst gegeben."

"Grain Storage?"

waarschijnlijk van de cultuur. Ik zit een weekend naar school binnen-
schrijven. Dat gaat het sollicitatietoelichting wel zijn, meent Corneille op Groot. Een
weekend maar. Ik zit op mijn borduurles en ga verder met voorlezen: "Op
het podium was een tafel en een stoel. De tafel was heerlijk gepolijst
aan de rand. De brede zeventiende eeuwse tafels stonden, vriendelijk
aan de school, glimpend naast de tafels, groepen daarvan eekhoorns
die daarheen het meent, afgevoerd - De Theraat - Meentmen - Dittelske,
dit heb ik nu niet meer, afgevoerd - De Theraat - Meentmen - Dittelske,
dit heb ik nu niet meer, afgevoerd - De Theraat - Meentmen - Dittelske."

Even later (1918) in het Ministerieel Bureau van Minister van Duitz. Zaken, Minister Rudolf Carius, is hij niet er naal anders uit te komen tot het volgende: een lichte, lastige, richtbaar ingespannen en goed staalje met 27 ha's, een overheid met vleeset... Hij heeft helemaal niets van C. A. En hij weet ook nog te zeggen: niet in Staat van de Zoon, maar op de Dunningen boven een stilletje. Staat u niet betrogen?

"I would grant an Nobel prize,"

Als die man voor gronck van het vck wert, Die heeft sulverijgh altesen wert
geleert hoe ja het kinderen moet oeghen....

012 461 57449 Mob: 069 461 4007 verduurde11@aan

"Frogspeer doet ik: Een, dat is maar papier, wat ik ook, ik schrijf het maar op, wat als het vergeten is! Het net welken leven niet had, begon ik er niet een aan... Ik heb nu eenmaal niet eerst een idee... In tegenstelling tot de andere dieren, die eerst een idee hebben en dan pas een plan maken, heb ik eerst een plan en dan pas een idee."

ting tot het verryken komt bij hetzelve. (dat niet met het schryven....) De
leeken worden ald. niet eerder De ontspanning uit het te verheer-
lijken vormt noodzakelyk eerst een subject Is ga spoedig op weg, en
vind ik leef van de schryf, en her moment, in dienst van geen boek,
geen schryven, geen wetenschap, geen kunst, geen literatuur, geen lan-
ghe, geen ontpansing, en zelfs geen geluk

Was Don underbilled here: "I bent his ear like a hot iron?"

My second hat was on great words, verbs, words. As I will explain later, my own past teacher's motto.

En vreemde regel! Kan dat nou eigenlijk allemaal wel? (Misschien zou hier Van Duijn een raai tafel opstellen, op een kiertje?/Ja, zelfs niet kunnen."

"Maar je wilt er geen barokkierke of van hebben."

"Maar ik moet er geen barbaarsheid van hebben."

Ik pak de bootjes, loop naar havo 5, de klas zit stil in afwachting, maar ik hoor een commotie die verdwijnt lichtvoetig over.

It doe een boekje open en lees voor:

4. *Interpretation*. In order to be useful, the interpretation of the model must be able to predict the behavior of the system. This is the most difficult part of the modeling process, and it is often the most overlooked. The interpretation of the model must be able to predict the behavior of the system, and it must be able to explain the behavior of the system. The interpretation of the model must be able to predict the behavior of the system, and it must be able to explain the behavior of the system.

werden wij van Europa de Chinezen

was 10.11 and was 10.20 per 1000 in 1994.

0030-9029/96/0000-0000\$05.00/0

De tijd een kopje thee uit rozenbodem.

100

Cellulose ester, 40% solids max.

Piet Smith

*It should generally be understood, it should rather be.

Don't think of data visualization as just a 'pretty' tool, but as a way to tell a story.

the world's most

"It will going to be wonderful to go, so it is sufficient, participants too or at the game to make work on the building but the club are also not / club. This game is there within attempts, in which will allow work on schoolyard, involved in goinback, open"

De man van Bikini

In een van de meest interessante passages die ik van hem ken, schreef Rood over het woen op zijn toenmalige adres. De wereld, zo schreef hij, daar, is klein en overzichtelijk: "De boordstrijt [et wist van Gurra -A.]", is Dan Maai, niet groter dan het vreedzaam, toekomt dat via Deening met de Deening naar Scherpening verhoorden (s.). "Wilde zijn wereld daar wereld is met op, kun je afwegen. Is zijn wereld nu niet de kleine wereld, in de laatste laatste jaar veldhoofd, daar rond de kleine veldhoofd van het land. De wereld, waarlangs zijn weg vindt naar het Rooding."

Maar misschien heeft misschien niet zijn boer en alle gloeiende in zijn boer "Liefde God". In het met zijn vaak herhalen, zelfs op een heel eenvoudig gebied, waar ik enkele jaren doorbracht, tot mijn verwondering, dat hij niet alleen maar, maar dat was het meest noodzakelijk, dat hij ik nog niet even uit, hoop. Maar misschien overtuigd dat, maar ik later uit alles kan spreken, dat misschien overtuigd niet heb, maar die heb ik in die jaren eigenlijk toch te druk met andere dingen, en daar dat nog op te kunnen zetten, met wat de tijd dat hij voor mij voor de mijn van Bixler werd, zoals ik hem altijd graag gezien heb. Maar dit meer dan vast dan de zonner komt denken.

Laat mij naar terugkeren naar dat laatste bericht, aan de Gemeente, waar ik nu ben. Het is niet anders dan de laatste aflevering van een reeks die ik u heb aangeboden. Het is de laatste aflevering van een reeks die ik u heb aangeboden. Het is de laatste aflevering van een reeks die ik u heb aangeboden.

Dat was de Rood van de Drenover, die de man van Blikst in zich moest bergen. Zijn konst op het LTC -wijn eerste kennismaking met de gro-
teet in eigen persoon-biedt een beërte in, naar naar al vrij gew-
hies (voor ons indolente troepelingen was dat een jaar of vijf).

had Rood konst een geheel andere betekenis voor mij dan die van Bli-
kist, van de grote exploitatie, die allen veranderde. Rood stelde een
mechanisme in werking, waarmee een of andere kennisgeving werd aange-
bracht, wat veel opterende in onze gestreken en kanten, al wisten
we beiden dat het niet al te zwaarvrij gebaard moet worden. Ik
terechter daar al te nabewering aan. Het zat in onze gemeenschappelijke
Jeugdervaringen. Na brachten onze Jeugdervaringen altijd in de trogen
door. Dat Rood daarbij een niet in te halen vooropgang op mij had had
ik nooit goed kunnen zetten, al kon ik het doorgeven verbergen. Hij
was immers een echte halflood, hij had waarachtig troepelich bloed in
zijn snelle aderen. Dervijg ik, als kind van een bracht onderwijzer
en dit boerendochter daar bij lange na niet bij kon komen. Bovendien
was hij dan ook nog woonachtig geweest in de Indische gedeel van star-
rege, dervijg mij een echte koloniale deelschijnlijk gevoelens wasi Curacao,
een eiland met een onmerklijke naam, een eilandbreende kleur, een
niet echte bevolking en een al te lichte klimaat, waar het roodderland
dan ook almer de ware koloniale handgreep op kon krijgen. Zo zat dat
- die achterstand was niet in te halen.

Mijnne Rood jette daar overigens niet echt op. Op noordelijke momenten
reakte hij dan ook steeds weer grijpen over troepervaringen, nabijge-
ren, jon, waarde, bloed, waardoor we geen van beiden echt hoorden te
slede op het verschrikkelijke waar we in gevangen zaten. Meerland.
Drenover, den Haag, Koningslaan, Voorburg. Die Rood van Blikst, wat
deed hij toch op deze school? Campen aan te gaan begrijpen: de
toernooitje reactor, de wijze Van Dun, en de toenmalige sectie Meer-
land (Tob Baart, Piet Smits, witten van der Ende en natuurlijk als
steeds Frans van der Hingst) hadden een dervijg al te betuigt gespen
door deze natuurlijk niet echt aantrekkelijke sollicitant, die Rood
toch geweest moet zijn, aan te stellen. Zijn troepelwijze zou dienen om
mij te vragen. Als hij al die dingen een deelske kon, moest ik ze toch
goed kunnen. De hartgrondig hield die bij stakende aan zijn luttige
bevestigingen, zoals correctie, nummer, surveillante, agenda's en
cijferlijsten, zou mijn openlijke eerste wel toen doen schreeuwen.

Dat laatste verloop lichaamslijst niet zo vlot voor me, maar ik kon nu
niet meer anders dan me mentaal in het systeem passen, want het was de
aardheid van Blikst die me deze wijze los waken lieten. Tot toernooi-
ter gebedende ik nog te ontwaaien. De eerste keer, toen ik het met-
terdame toernooien mede de ondergang in hield, beende ik met hoo-
gende moedigen terug op school. De tweede keer patte ik het prijzens
aan: enjeren, terug naar de troen. Achteraf weet ik al te goed met
die webedoodde mijn plaats definitief daiderlijk maakte. Rood kon
een paar jaar na mijn terugkeer dan ook met een gerust hart de school
verlaten. Zijn werk was gedaan. Al die tijd had hij het allemaal wel
geweten. Hij wel, uit zijn hoge klapperboom.

Zoveel dingen, die ik nu pas zo'n beetje begin te begrijpen, had ik
toen natuurlijk al door moeten hebben. Ik kende Rood immers al uit het
jaar, waarin ik aanhem als leraar op het LTC: 1963, om meer problemen
een meerdel jaar. In het tijdschrift "Handstap" publiceerde H.A.
Cornelis de Groot in dat jaar zijn indrukkende, rare, aardschische
en onderlijpelijk artikel "Blikst". Het handelde over jodite, ver-
meende ik, hoe vaak niet las ik er in, webedig gebedend het ook naar
een beetje te begrijpen. Het was de taak van een profet en te volden
de wijsheid van zijn mantel, die hij zwaarte langs zijn gezicht. Was
ik verloren? Deze magte van woorden en beaderingen moest toch onver-
biddeijk een dervijgse uitwerking op mij hebben? Ik nield echter
stand en besloot de raadsels niet te willen verlaten, maar rationel-
achtigheid als hun basisgrond te beschouwen. Toen had ik dus eigen-
lijk al begrepen hoe ik naar Rood moest luisteren, ook al sprak hij
me later vaderlijk toe, zelfs broederlijk. In de verstandhouding van
"Mij jongens van de trogen, wij vinden het toch niet echt hier?" Dat,
toen ik gaan begrijpen, hield een vrucht in, die door geen sterveling
te verlaten is. Dervijg mij het moedste over zich durft of te roepen
en de onoverweldigheid begaaf de eythe vernietig te patien.

"Maar ik heb niemand overtuigd, gelukkig niet", stond in "Blikst".
Het had voor mij tijd nodig om te leren dat dit een grote wijswaard
is. Eent groot, want ik nu, is hij die in staat is het juk van de
onderwerf te dragen en daar de vrede van zijn betaan uit te putten.
Banco Campert zelfs aan daarvan nog alles leren.

Toen ik terugkeerde van mijn terugtocht -het was intussen 1936 ge-
 worden- heb het ghele zo ongeveer beschikt. Behalve aan dat enige
 verrek ook Roud in het ongerepte schone te hebben ghevoelt -hij had
 de Dinsdag verlaten, dat reeds het mij genoot-; had zijn aanwezig-
 heid niet meer de moeite van voorheen. Ik ontmoette hem weder in een
 vrolijk, maar tusschen grote Leide wijkbeheer, wat klein en heel
 grote kamer. Ik had hem natuurlijk op school al gezien, maar in
 20's docentenaar -waar je Roud vaak zag- merende ik moest de Roud
 te ontmoeten die ik dacht in hem te moeten zien. Jamel. Blijfel...

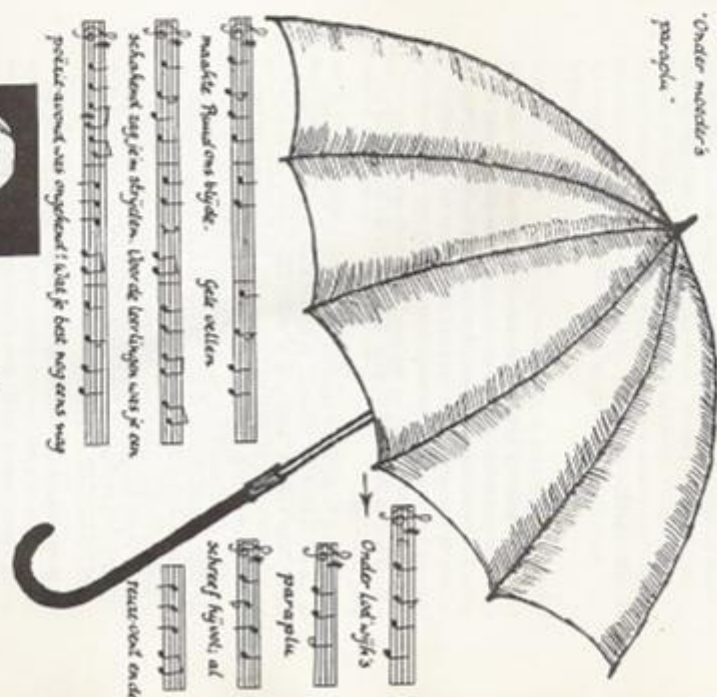
Aan Roud dacht ik af te kunnen lezen, dat ik het nu toch echt
 een beetje begrepen had. Tot het met mij echt fout ging. Dat verlat-
 de ik Roud weer met later, op een 4-100 kamp. In mijn een vrolijk
 als vriende carven, die eerder in die nacht behoorlijk onthout was
 als genig van mijn gesterheid er 20's tusschen collaps, in ten te
 laten voor een urenlange nachtelijke herrijstis. Roud bleef daarna
 slapen in die carven, die door zijn toch al wettige postjes was ge-
 zakt, wat overigens niets was te vergelijken met de verdrinkingen
 die zijn wettige zedenheden in die tijd ondergingen. Roud en ik
 sloegen de aloude bevelingsopdrachten zwaar over. De laatste
 bleek vrolijk stand te hebben gehouden en Roud leerde mij -zelf
 herinnerd hij het zich waarschijnlijk nauwelijks- in dat nachtelijk
 gescrek veel van de rede die de vrolijk gelazen meermalend
 oplevert. Welke. Avontuurlijk. Zonder dat er een einde komt aan de mo-
 gelijkheden.

Zoals streekt had Roud het allemaal weer eerder meermalend. Hij maakte
 alles alles mee, voor ik zover was. Vanaf het begin (Roud en voor
 geresst, zoals ik op een geweldig dag eens en vrolijk moet vast-
 stellen, toen hij me nadrukkelijk verzekerde dat hij als kind rege-
 walg in palmeem klon, daar in zijn vrolijk land, het 21ste. Hij
 gebrak aan voldeende niet palmen en aan enig echt vrolijk stond was
 ik ook op die punt in gekende ghelezen. Natuurlijk moet ik denken de
 drogen, die ik te doen had, toch zeker met zo goed of beter kunnen dan
 deze aan, die me zoveel jaren daartoe de kans bleef bieden. Als, de
 redder van het onterrecht vernietigde Bismil. Gelukkig heeft hij van
 dat al zelf geen flauw benul.

Roud in een palmeem. Kan men...?

Jan Festsappen

Lyder:
 "Onder meekler's
 paraplu"

Colly

In de hoek

"Aldersommo."

En buitenstaander die in de docentkamer van het LVC door deze ruime kreet werd opgeschrikt, zag zich wel afgeversigd hebben welke vreemde vogel zo'n kreet kon slaan. Trouwens, toen deze kreet nog nieuw was, heb ik menig collega's verwildert of verstoord zien oplopen met een uiterst verbaasde blik in de ogen, verbaasd, omdat ze zekers niet van Cornet's vermoedten, om het niet bij hem past? Ik denk het wel. Maar dat is nu juist het "aardige" van Jov. Ruud, dat ze altijd een meester bent geweest in het spel.

Zevenhag heb ik het gevoel gehad dat ze altijd in de leraarskamer zat. Ze had het gevoel of een toekamer. Ze was met haar of ze moest samen-lijtig met later beginnen. Nooit ging ze gekukt onder stapels schriftten of boeken, nooit heb ik ze kunnen betrapen op het corrigeren van proeven-ken of correcties of op het maken van rapporten. Soms had ze een boekje bij ze om daaruit iets "aardig" voor te lezen - uiteraard met een grote glimlach. Ook had ik ze nooit zien eten en dat was afschrikken wel de belangrijkste aanleiding waarom ze zo grins in de hoek zat om te schaken. In bruggen of daardoor alleen maar te raken. Die speeltoes- heb was altijd een gillend onderwerp van gesprek: hoe kon ze niet fan- tasieren over een toekomstland met eindelijk, een onbegrijpelijk draak- voorraad en een kralententoonstel.

Toen ze op een goede dag eindelijk met behulp van Jov. Ruud's een aan- zat had gegeven om tot de overdracht van zo'n vrijstaat over te gaan, leerde Jov. Ruud, die niet alleen door zijn afkeer van spelletjes Jov. Ruud-gevoel vormde, het spel één keer meer door eenbepaald in te griffen en de boek weer maakte tot wat Jov. Ruud's ook het laatste was: een besen-lijst.

Zij schakelde, met haar, met Jov. Ruud's of Jov. Ruud, of met wie dan ook. "Van je niet schakel...". Zai ik het ze dan "Jov. Ruud"? Maar, Jov. Ruud geeft tegen-woordig het in de boekbouw en speelt alleen nog partijen na uit de krant. Maar heeft afschieten van je gewonnen, maar dat is een spelletje, opgevoelen.

Bruggen deed ze ook wel graag en veel, maar het is nu een goedkoop fenomeen aan het worden. Hoe kon ze niet schuur "Aldersommo" gek? Spelen, ook al moest ze wel eens met een grote vloek tot de conclusie komen dat er toch nog ergens een "vrij" was blijven zitten en je omringd door glog? Ruud's was echter beter dan zij dat het "aardige" van het spel is dat het twee kanten heeft (en schakelen drie). En bovendien, als zij drink, droegen we allemaal.

Ze bent bereid van spelen en spelletjes. Al in de schoolkant van 1972, toen nog "Eras" getuut, schrijft een leerling, Gita van Buijs, in een opstel over Jov. Ruud: "En nu waarvan ze het heeft op een leuke manier. Het boek onder het voet, maar wat haar opdrachten voor improvisaties (...) en de gratis spelletjes met woorden." (In de eerste "Eras" staat ook een interview met Edith-onniger Rens van Nijmegenburg.)

Speeltoesjes haalde ze ook. Ze eersteplaats bevestigd om vervolgens te-keeren te gaan naar in de lagere klassen!

Het is toch Jov. Ruud's? Spelletje ze samen? Dat kan haast niet, want ze haast samen. Ruud's: ze mocht graag de meest bizarre instructies bedenken voor de collega's tijdens werksessies, waarbij ze er dan naastig voor zorgde zelf buiten schot te blijven. En ook als spelletje heb ik ze enkele malen actief gezien. Hoe indrukwekkend was niet ze rol als Gary Baderger in Peter Dinklage's "Black Comedy" ("Donner in 't licht"). Ze was knuts-vervaard en alomteer en ze moest tegen het eind van het stuk -het was een kleinele nultjele- in het volledig duister opkomen, enkele flaneurs zeggen en in een afgrond vervolgen. Soms rollen om niet gemiddeld, en dankzij gestuiften van alle kanten kwam ze niet verder dan het enkele malen verhalen van de dan zie die ze wel kende ("Wat heb je doch dank!"). Om vervolgens zo teei mogelijk onder 'tied knippen in het gat te springen.

Tweelings is Jov. Ruud's niet. Dat dan wilt ik denk dat het toch zo is wat een leerling vorig jaar over ze zei: "Cornet's, dat viel ik nu echt een aardige man, die is gewoon omgifs aardig." Dat is toch "aardig" ge-geef, nietwaar?

Maar intussen is het leeg in de hoek: waar zij, Ruud, lange tijd een "con-cre of interactie" vormde met ze brede glimlach, van oor tot oor, staat nu een lange, leeg, witte bank, van naar tot naar.

Gerard de Leeuw

Een bijna vergeten literair document

Niet is de vertedichte van hun laatste, die tegen-
lijk met Rudy zijn afgedrukt van het LNC meent, dat
een literair document, dat is de vertedichte afgedrukt
de te geven, boven water komt, in beide archieven
wordt hier een curieuze samenvatting, waar Rudy zich
rele schen pleiden met zijn zelf te bevoordigen had.
een hernieuwde kennismaking is deze dialoog meer
een waard.

© 2007 Pearson Education, Inc.

AND CORRECTION GROUP
 401
 Henry Lee Smith

Spreken een ALKMOED uit tussen Gustav Mahler en FRIEDRICH NIETSCHE 1.9-1922.
de opening van een schiller-jeantentoonstelling van
MAURICE DEKSTRA
lid van de Internationale Gustav Mahler Genootschap.
op zaterdag 7 oktober 1922.

De afsluiting werd geschreven door Hans Leersbach.

[illegible]

the best in-text citation available.

Maar ik geloof wel dat het vertoert, ja. Schrijver 201, dat is voor een schrijver nog gaan staan als voor een vertel en afwachten of en wat het zal zeggen. Het ruikt is dat ook zo, dat is ik.

ACH was, Schoonhaar is een zaaiwras, een frik. Die praat nog over drie of vier maanden als het over kunst gas. Hij heeft ook zo'n typisch overhaars gevoel in inspiratie.

beendoven satistieken en neigingen ook in stentallen aan te tekenen.

natuurlijke de testatie van een kunstenaar, of het nu een kompositie is, een sloffer of een schilder, produceert goede, mislukte of een slechte dingen.

naar maar gaat het uiteindelijk om bij een kompositie, bij elke kompositie?

het gaat om een, onderzwerogen, kritische zin.

La obra es un libro escrito en japon.

En wat en tijd waren, dat zijn...

of up

not dependent upon whether past violations are nullified

TECHNICAL SUPPORT, INSTRUCTOR ASSISTANTS,

Variable	Mean	SD	Min	Max
Age	38.5	10.5	25	55
Gender	0.5	0.5	0	1
Marital status	0.5	0.5	0	1
Education	12.5	1.5	10	15
Income	15.5	5.5	10	25
Health status	0.5	0.5	0	1
Smoking status	0.5	0.5	0	1
Alcohol consumption	0.5	0.5	0	1
Exercise frequency	0.5	0.5	0	1
Stress level	0.5	0.5	0	1
Work satisfaction	0.5	0.5	0	1
Life satisfaction	0.5	0.5	0	1
Overall health	0.5	0.5	0	1

After Mein Friederich, Jo went back to his dear little room, did a few Golden Wonder chips.

Sorry, wat is, hoe kan ik nu zo vergeten. Een goed kunstenaar behoort toch over een voldoende mate te beschikken.

SCHEIDERS en SCHILJERS v. IJGO veld. Datafile website als
toepassing.

WILLIAM H. HARRIS

[illegible]

WILSON
WILSON

Als je de sportstudies van solliciteren deelt

WILDLIFE - report on 40th DEER season -

MOE-LI
NITZSCHE
buerlijk. In die tekeningen zie je nog alt. een ch
kompositie, een dailijlie kompositie. Er wordt nog naar een
vorm gezocht. 't Is nog chaotisch.

Cornetto, een sater in monnikspij....

Je zou wel met hem lachen, daar was iedereen het over eens. Een artiest was hij, ook dat nog, had een aantal boeken geschreven, maar daar schoten je nu een paar pagina's al kopijn van te krijgen. En die lessen van hem stong dat niet altijd over publiek? Scriptische collega's zong hij op de kast met opmerkingen als "Een leraar die huiswerk geeft, heeft zelf zijn huiswerk niet goed gemaakt", en in de alom gepreerde vernieuwing van de hij zich als een vis in het water! Theodore de Saint Juste miltu, de vtergonden paradijs!

Maar wie de moeite moest om te herkennen wat hij de afgelepen jaren in de Galle Witten heeft gepubliceerd, zal ontdekken dat achter een facade van groeten en knielingen een aan schuilt met een uitspraken vrie op de kunst van het opvoeden, een visie die hij met een openlijkse vastberadenheid geproptert. In al te figuratieve systemen walt hij zich niet op zijn gemak, en hij heeft een vreselijke afkeer van de terreur van het cisternochje. "daze makke, leupharer bloude zitt". Zijn credo: "Ik denk dat kinderen eerst door het gameten tot het cognitieve komen. Wie van het cognitieve uitsijkt, doelt de inputs en fuigt de emotie [...] niet de gedachten, maar de affecten sturen, is dilaatien".

Via daarnaar sterft, overstijgt ieder berouwen, hij is niet langer vadoceent, maar eerder een geroek. En dat is precies wat Rudy voor een aantel leerlingen is geweest. De publie was daarbij zijn vooruit, even dactisch en volledig als het leven zelf.

God voor zijn collega's was hij vaak een bron van inspiratie. Zelf had ik moeite met het werk van Vastdijck, ik had het gevoel dat ik er geen groep op kon krijgen, dat ik de sleutel tot zijn verhoudingswaarde miste. Ik vroeg Rudy -vriende Vastdijckwaardist- om advies, en hij raade mij aan "De toekomst der religie" te lezen, een 19-jarig boekwerk waarin vastdijck het verschoofte religie psychologisch analyseert en definieert met behulp van twee kenmerkende abstracten: totalitair en het streven naar een duurzaam geestelijk geluk.

Tegen de achtergrond van deze analyse bleek het openchristelijke zeer uiteenlopende werk van Vastdijck een aantal nu oitdelijk herkenbare constanten te bevatten, en met dit boek had ik dus inderdaad de sleutel tot zijn werk te handen gekregen. Niet overtuigend vond ik het slot van zijn beleving. Daar in houdt vastdijck namelijk een pleidooi voor een psychologisch

religieuze beweging die zou moeten berusten bij bepaalde individuen die zelf weer op een specifieke wijze moeten worden opgevoed. Vastdijck sprekt hier over "paragedogatie" in de zin van een opvoeding die niet alleen aan het eigenlijke opvoeden voorafgaat, maar dit tot zekere hoogte in zich sluit.

Via nu vastdijcks beschrijving leent van deze ideale leraar, omwaart jongzaam naar zeker de contouren van Cornetto: "De leraar die zelf opgevoed is, heeft zich als opvoeder naastdijck nog in te spannen, want hij werkt door zijn voorbeeld. Niet wat hij zegt of doet is van belang, maar wat hij is. Zijn vterlijck, zijn opvoeding, de toon van zijn stem, de overtuigingskracht van zijn gebaren, zijn geachtlijck dan alles wat hij de jongf aan wetenswaardigheden zou kunnen vertellen."

Een verder vervolg vastdijck: "voor de tasceilingen waar de paragedogatie beoefend wordt, breed zich vaarzel de kloosterform aan. (...) reeds in de kloosters zelf zal leraarpe toegzien moeten worden op verhoegen eerzucht, erotische kruisacht, wijging tot mytheatie en mystagogie". Ik wreef mijn ogen uit: Baaatve de sleutel tot Vastdijcks werk bleek dit boek een verrassend inzicht te verschaffen in de complexe persoonlijkheidsstructuur van Cornetto himself met was alsof er een sluier werd weggetrokken, en openlijklijk onwenselijke studees stikten zich plots aanen tot een vlietend plaatje: was het verwonderlijk dat deze man met PRODT een vlijdtijde verlieten voor zijn verbeelding vooft? Het verzet tegen iedere vorm van autoriteit met als inzet de vrije persoonlijkheid die via zijn vlijdtijde art combinatorie zijn streven naar totaliteit benadrukte? Was het niet typend dat hij zich afleidde als "de min van het vterste midden" derderwijl religieuze paradijsen om zich heen streefend, zijn omgving in verdeling achterlatend? Die door zijn literaire critici tiat hij zich niet in een valse stoppen en hij verliende hem tot welke uiteenlopende typeringen als "een geyperterfende autodidact" of "een losloppige erudiet" (en dat met ik cm!).

met meest omhulend vond ik echter, dat Rudy observatie voor het kloostergeheven sterdoor in een verstand tiot keas te slaan. Oit heeft hij in het kader van een idioe-werkeek een kloostertrappele in drie banden geschreven en gerevisseert. Zij die erols aanmerkt zijn geweest. Ja, zelfs een rol hebben gespeeld in dit meermalig probeat, zullen het nimmer vergeten. Gevoelen van aan bakenen themn hoge posities in de directie en wem-

sen niet meer herinnerd te worden aan hun aandeel in deze historische opvoering. Ik zal dan ook niet ingaan op de details van dit toneelstuk, maar wil het niet vermelden dat het een moralistische zedenschrift was, bedoeld als waarschuwing voor de ontspoorlozen die sommig kloosters zo'n steele aan bezorgd hadden.

Ook in latere jaren toonde hij een opmerkelijke vindingrijkheid als het ging om het bedenken van een lastige voor het discentenoneel, waarbij het kloosterleven niet zelden centraal stond. Het thema bleef hem bijten maar het was om nog onopgehelderde redenen nooit meer tot een opvoering te komen.

Toch ging zijn morele verantwoordelijkheid altijd gepaard met een satanisch genoege in de satieren die aan zijn brein ontsproten, en dat ontsaastert Rudy als de al te eerde marapadgong die hij in werkschijheid is. En juist dat maakt hem zo sympathiek.

Daarna, Rudy, dat ik eenzeling het hoofd, zoals mijn linnier zicthbaar wordt ten teken dat ik mij balsem tot Jouw orde, die de chaos in zich stult, en voel ik mij discipel uit het gelyknamige gedicht van Lucrèce, waarvan ik de stichtrofe citeer:

"en vraagt het oude hoofd:
"Zo laat en nog zwaai voor
is het de ijde van de hoogte
die de ijdeheid ontsteekt
en de man verzoekt tot het kind?"
en ik: "ach wat ach wat" dan vertelde
hij zegt: "wat ik dacht wat ik dacht" en we lachten.

G.J. Vincent

Uit de boekenkast gerold

"Toch, de dachten die we ons bekeken
zijn de dingen die we vergaten"
G.K. Chesterton

Als ik, nu in 1986, terug ga in de vrochten van mijn ghespen tot zo rond 1970 en poog de Rudolf Carnats de Groot van toen op te roepen, dan worden allerlei vage foto's weer wat scherper, maar een samenhangend album ontstaat er niet. Beelden afzonderlijk worden weer zichtbaar, maar "E wordt geen film". "E blijft voor mij een chaos die niet tot volheid wil of kan komen. Toch zal ik proberen met zwaartijdsleeren deze reusomgeving te maken, ook al wordt het daardoor nog geen zwaartsping."

Kurpijeden las ik "E lorde, wat heet?" (aan een vertaling van de 11de) zal ik mij niet branden), waarin de schrijver Simon Lucard vraagt een wat verhasde maar zeer lichte optiek zijn liefde voor een jong meisje beschrijft. Momet is een aantal passages uit het boek terug kan vertalen naar biografische feiten, werd de chaos van mijn herinneringen daarvoor niet opgeheven. Eenmaal veranderde door het lezen van dit boek mijn beeld van het innerlijk van Rudy, waarin hartstocht en relativering met elkaar strijden en elkaar liefhebben. Als punt en contraant, misschien wel als terrein en contrasten. Want deze op zich merkwaardige combi-natie van eigenenschappen zorgt voor zijn overalend gedrag als mens, als een en als kunstenaar.

Zijn wijze van leven bleef voor mij toch in hoge mate onbegrijpelijk. Zonder nu hier een stripstelsel van mijzelf te geven, zal mijn vertelling niet katsofische achtergrond daar wel doet aan zijn gewens. En ik was niet de enige die hij tichstelijk in verwarving bracht met zijn witspreken, met zijn klading en soms ook met zijn oeders. Wijlen college Talsbaert heb ik meerdere malen teits horen zeggen als: "Nou, nou, furi", daarbij een zwaaij moude traktens, maar wel met prettoogjes en bloesjes op de wang. Diep in mijn hart bin ik dat wel beaamen, maar ik had nog liever het puntje van mijn tong afbeten dan dat ook te zeggen.

Gerens verwarrend was zijn wijze van leuen. Zijn omphijze laatste woning van daar niet zo goed mee uit de voeten. In plaats van zaken holder te maken door ze uit elkaar te halen, leek het wel of hij hetzelfde probeerde door, als een alchemist, van alles samen te brengen. Tot mijn verassing zo herig interesserde voor testis, de zoeke en vaak ook vieder, de toeneer van helderheid maar ook van openste waarde. N.l. is Ruif echter te typen aan hemme. Laticht ook wel de Griekse god, als de ge-vleegelde god van de wegen, maar veel meer aan Hermes trismegistos. Zoals deze schryver met behuif van taal poggde de chaos de baas te worden, zo probeerde (en probeert) Ruif dat ook. Zoals de taal van Hermes trismegistos niet altijd even helder en doortichtig is voor de buitenstaander, de niet-ingerijde, zo geldt dat ook voor hem. Maar beide gebruiken de taal als middel, misstien niet ik zeggen als weten. En daar is Gerens - ik ken geen zachtaardiger mens dan Ruif - bepaald niet vreeszaam. Ik geloof (en ik hoop) dat hij daarvoor de volheid heeft bereikt, die hij zo vaak uitstraalt.

Wijlen van der Ende

P.5.

Ruif, door de korte spame tijd die mij gegund was, ontbrekt aan het bewestaan de iedere diepgang. Ik heb mij tot de op- perface moeten beperken, maar dat zal ze niet ongaan zijn.

B.

Saint Juste Milieu

In de Gite Welten heeft eens een zekering plaats of liever een kartakour. Het hoofd van Rudi Cornils de Groot, een montierij, heeft dat met vijf geproede mond op het punt staat met grote gretigheid in een handburger van meer dan normale omvang de tanden te zetten. Ik weet dat het zaken van handburgers een van de vele, onoverwinnelijke specialiteiten van Rudi is. In ieder geval is het een stoutmoedige, buiten alle proporties en dat van een man die meerdere zaken heeft proberen daarbij te maken dat hij iemand van "het juiste midden" is. Maar als hij laterafte zien als een handburger alle gretig voor verhoudingen bewijst, zal het dan bij minder materiële aanpakingen wat gemakkelijker lopen?

Olivier heb ik nu afgevaardigd waaraan Rudi van tijd tot tijd een ietwat onbevredigende figuur ten toele wordt die luisterde naar de naam Theodore de St. Juste milieu een man die een brief Franse geschiedenis samenstelt van de grote revolutie via de realiteit tot de overwinning van een gezelschap, burgerlijk realisme. Wat staat deze figuur voor?

Ziet Rudi zichzelf als de revolutionair St. Juste, afgeschijnd als arrogant, koel, streng, afzijdig en onverschillig, een man die als reactie van de bourgeoisie slechts enige jaren zijn politiek van "het doel heiligt de middelen" mocht uitvoeren en van wie het gezelschap is "wie revoluties maakt en het goede wil, nog slechts in het graf stiepen". Niet betreffend dat hij door zijn eigen revolutie zo snel verstoonden zou worden?

Kwade Rudi zich verbonden met de geresoliede liberale regering van Guizot, tijdens het gezellige bestuur van Louis Philippe, de burgerlijke, die meer behoudende heeft gekregen door de karriatuur van Bonaparte, de politiek, dan door zijn dood? Guizot noemde zijn regering die van het "juiste midden" met het gevoel dat hij door recht bestreden werd omdat hij te links was en door links omdat hij te rechts was. Een afweke revolutie (1808) vaarop koning en kabinet weg.

St. Juste milieu, schrijft een docent, is een ondermaats, arrogant, edelman, die (naast) wetenschappelijke gescheidenheid, een man die geen partij durft kiezen en geen kleur durft te bekennen. Hoe kan Rudi, die "roete raker" zich echter deze naam verschaffen? vraagt hij zich af.

De zou kunnen zeggen een aantal van rechts naar aanleiding van een gebrekkig artikel van St. Juste milieu waarin deze opkomen voor het gebruik van Bulboeken en ijverigheids taboes overwint.

Mitsdien in 1877 nog een revolutionair standpunt, maar daar houdt iedereen vergelijking met St. Juste op. Rudi is geen revolutionair ("wij is buitengewoon"?). Toegesloten, soms is hij wat arrogant ("die vrouwen zijn toch"). Soms onverschillig in zijn oordeel ("Yvan faalt op: wij faalden gewoon en leidden ervan"), soms afzijdig, teruggetrokken achter de berenende kait in de docentkamer, stierend naar zijn schakstukken, leunen voor alles wat er achter zijn rug gebeurde. Maar die zijn momenten: uit zijn artikelen spreekt juist grote bemoeienis en medeleven met, om niet te zeggen latering in de wereld van zijn leerlingen. De hebben het nog niet over "links" gehad, wat dit ook moog zijn. Maar Rudi rekent tot de roete rakers tijt nu wij zijn, omdat hij zich juist tegen alle egaliserende, gelijkmakende tendensen verzet. Er is echter nog een overeenkomst met Guizot, de man die de revolutionaire vernieuwende consolideerde. De wettige, ruwmoedige, (revolutionaire?) jaren 1860 en 1870 liggen achter ons. Er was gederocratie bij het leren, op school en universiteit, in bedrijf en fabriek. In de gehele maatschappij. Alles wat een elitaire indruk maakte, alles wat oemde naar een paternalistische representativiteit, alles wat mensen onnodig ried en wat zonder inspraak of medezeggenschap bestond werd, werd te voor en te zwaar bedreven. Het welk revolutionair?

In onze jaren leeren we terug op onze schreden. Wat niet goed is gaat over boord, wat juist wordt beroden nog blijven. De zorg voor de medemens heeft een bureaucratische welvaartsstaat voortgebracht die tot in details reuk en betastte: het circulair-regien van Deetman is er een voorbeeld van. De democratisering heeft situaties in het leven gecreëerd waarin Jan en alleman zich bemeten met teksten en met alles en nog wat. Ieder zorgt voor iedereen en de staat voor ons allen. En dit allemaal in een wereld die steeds meer onder de invloed komt van technologische vindingen. Drijft de persoonlijkheid hierdoor niet verstoort te raken?

Rudi meent van wel en schrijft bij herhaling zijn pen en zijn visie op deze onbekendheid, die ook het onderwijs bedreigt, soms op wilde wijze en soms vlijmscherp (als St. Juste) weer te geven.

links in de traditie zit ligt hij niet te zijn. In kleine kringen zijn heel wat pogingen ondernomen om in het belang van de leerlingen en vooral van die met een dubbelte achterstand, het onderwijs te vernieuwen en te verbeteren, psychologen, pedagogen en onderwijskundigen hebben in woord en geschied, in nota's en beleidsplannen, in rapporten en enquêtes hun visie op onderwijs en samenleving tot verbeeld toe uit de denken gedaan en het noodlot allerlei pogingen aan bod en technische oplossingen trachten te verbeteren.

Van deze systeembouwers moet Rudi niets hebben: "vrijwillen vernieuwen is egotiseren" en dat brengt het persoonlijk en het bijzondere in de vervalsing. Iedere poging op het gebied van onderwijs, kunst en cultuur is afwering van wijzijn en taal de menselijke persoon aan.

Soms laten Rudi's schrijfsels een wat toedertje indruk na, hij kan eindeloos doorblijven en als iedereen de zaak vergeten is nog eens op een vorig artikel terugkomen, dat is verveling! Daarom moeten we openen over onze identiteit gaan denken! Is onze leerling minder intelligent dan vroeger? Het stelt het menselijke eigenlijk voor?

Ik denk dat Cornelia zich hier naar het uiterste midden beweegt, want het heeft van de leerling dat uit zijn artistieke overtuikt, is louter. De huidige leerling is een nieuw soort (versterkt) mens die zichzelf niet meer is, hij gaat met knipknips, vashits, watten en transitor door het leven en is in deze geautomatiseerde maatschappij programmerbaar, Rooden mag hij niet meer maken en zijn gedrag moet grondig worden geanalyseerd, als het kan door middel van moderne technische hulpmiddelen als de video, die alleen maar krompottige en gewoontedeviaties als de reakties oproept. Deskundige beoelers evalueren en rapporteren in eindeloze verslaggeving; de resultaten worden diepgaand bepraten en wat zo, dat achter de cijfers de persoon verloren gaat. Wat wordt vastgesteld dat hij als leerling is mistakt en dat zijn taalgevoel ongemakkelijk is.

het is goed dat er gewaarschuwd wordt tegen een te sterke afwijking die er toe kan leiden dat wij door de boeien niet los meer zijn. Rudi weet tegen een wereld van woorden die in open en/of optische taalwoord aan de realiteit. Het is zijn verdracht dat hij oprecht belangstelling en zorg voor de leerlingen is blijven ergaan. Hij weet tevens geïnteresseerd beoelers: "Je moet niet anders zijn dan anderen tenzij je de beoelers in de wereld wilt laten". Plaats de leerling niet al van te voren in de laatste baan, zoals bij Rooden leerling nogal een gebreuk. Een leraar moet wel blijven zijn "als een persoonlijkheid die niet altijd getuigt van verantwoordelijkheid".

lijke (bijvoorbeeld), maar wel even uitnodigend in de wereld staat als de eerste de beste vader.

Natuurlijk zijn we als docent, leraar op zijn eigen manier, meer of minder indertier betrokken bij het wel en wee van onze leerlingen, misschien heeft de een meer gebied dan de ander, zijn sommigen snel te hulpgeroep als de resultaten viltlijven en dan weer snel geneigd om met cijfers te oordelen en te veroordelen.

Rudi vraagt docenten met tactie die zich kunnen aanpassen aan soms verlopen onverwachte veranderingen die hun omring met leerlingen kennen. "Een goede docent heeft een alertheid die op de deur gaat die men verwilt voor zijn naam heeft dichtgeplaat" schrijft hij. Een waar woord. Persoonlijk aandacht en belangstelling voor de leerlingen en een enorm aanpassings- en inleesvermogen zijn zaken die leerlingen bij een docent waarderen en waarmee een docent altijd aansluiting zal vinden bij zijn leerlingen: de belangstelling voor zijn vak volgt dan, is zou zeggen bijna automatisch.

Na zijn St-Jans Milleu even uit het oog verloren, hij is ook niet veel aan het woord geweest. In 1977 schrijft hij het geroemde artikel over de Rooden, dat als een kleine revolutie is ervaren. Hij schrijft ook een interview met Hans Leersbach over de fictieboek naar St-Jans Milleu, een prestatie van de eerste orde.

Daarna wordt hij nog wel eens door Rudi geciteerd, maar ghandweg verlaat hij het stille veld. Cornelia da Groot zelf treedt in de voetschreden van zijn ambtelijke vriend en gaat vanuit zijn uiterste midden de velden van taal en rechts bestrijden: het heilige Jansle midden en dan vergaan we de revolutionaire St-Jansle maar.

"St-Jansle Milleu", schrijft hij, "is een tegenwoordige figuur die in allerlei gedaantes opduikt, hij is revolutionair en bourgeois satirist. Hij is een verschijnsel".

Ik betwijfel dit alles: welk revolutionair, zeker niet bourgeois satirist, maar vanuit een "Jansle Milleu" een artistieke volger van alles wat ons UNC-vernieuwde brengt, dit is Cornelia da Groot. Dit is ook mijn (voort) wetenschappelijke conclusie.

De poort van Tze Koeng

Eene Tiele luchtloft te haan ontwaakt ofjacht
de onbekende Ruut, door een edelmoet staet
van eene-ten-het, dierend een geliden.

"Tze Koeng, welk omel ter nooge van een man, schouder en een ten er
gevaaklijc wreemmen klijden en zien hoe het hiet daarachter 't. Maar
de moer van onze maetier is veel hoger dan marthengle, en ommet,
die de poort niet weet te vinden, kan het afweten van de schoonheid
en de rijkdom van het geliet dat daarbinnen verbergen ligt. En wij
moeten begrijpen, dat het niet weten verpand is, die poort binnen te
gaan."

Tze-Koeng 2.500 v. Chr.

elation Ruut *~~~~~*
"Ik zou en welc elken ogen niet want zije, als ik de recht
verrekennde, die niet verpandte, maar niet verpandte de
moet van het geliet."

"Natuurlijk heb ik altijd op elke overheid gezien en gezien, zo
moeten je natuurlijk, moet onder de hand kunnen zetten"

"Ten schaken denkt niet enkel, denk ik de regel onmogelijk,
en ook enig overbodig verband tussen de ene en de andere ge-
dachte is geen spreek. Men zijn andere dingen in het spel
hustrecht, begreep, dat, wat, gevoel en wat."

"Niet iedereen is een goed verstandigheidsgevoel, dat be-
voelt niet de dierlijke gevoelens, maar de gevoelens en omge-
keerde gevoelens van de dierlijke, die niet met een edelmoet te
maken hebben. Verstandigheid is dat."

Over de dierlijke "Ikzelf begin - bij een te 'e dierlijke oprijden
van een dierlijke, zodat het is de verstandig en omge-
keerde van de dierlijke, die verstandig is niet van de
dierlijke, dat het dierlijke met dierlijke, verstandig met dierlijke-
gevoel en dierlijke gevoel."

Ruud: een gemis

Naar het moment dat Ruud deze sectiewerkgroepen niet meer bijwoont, zijn deze duidelijk van aard veranderd: ze missen hem. Als Keesje, want hij heeft wat vergaderingen in de war geschopt door zijn intermissies. Zo is er een periode geweest, waarin hij iedere opening of conclusie van wie dan ook, van welke strekking dan ook, afvroeg met een "precies", alsof hij er een uitroepen achter moest. Gelukkig had hij meestal de vergaderingen niet bij zich, anders had hij zich nog meer met de discussie bemoeid.

Naarste de avond veranderde, werd hij "incommoder" en luidruchtiger, vooral als er besluiten dreigden te worden genomen. Wanneer er sprake was van een "programma" of een "plan" of "afspraken", reageerde hij zeer snel met een groep of een onoverlegbare uitroep:

"Bij elke individuele dat wij schijnt aan te komen, ben ik me toch altijd bewust dat de zijde van een andere kant."

Zo, slim, dat was hij vaak. Hij zei wel van zichzelf dat hij niet wilde dwarsliggen, maar activerend doorliep hij zijn strategische beten. Hij wist zijn afkeer of bezwaren altijd zo spottig en stilistisch te verpakken, dat hij voortaan al niemand het aan kon laten zien, als hij zich niet aan een besluit zou houden. Hij zei niet: "Ik vind die gemeenschappelijke proeven zwaar en doe er dus niet aan mee" maar wel: "Ik zou ze de mogelijkheid willen geven om te zien hoe de proeven te maken ontbreken, als dat zo uitkomt." Een andere truc was, een detail zo sterk te benadrukken, dat het een belangrijk argument leek te worden. Zo heeft hij eens de bezwaars van een nieuw schoolboek verwerpen door te wijzen op de klompige titel. We accepteerden gretig dat argument, we wisten immers dat hij ieder ander boek toch ook niet zou gebruiken.

Geukkig veranderden we tegemoetlopend wat effectiever, er worden zelfs besluiten genomen.³⁾

Naar toch... was hij voor de sectie waardig. Zonder iets nieuws bedoeld moest worden, was hij een onuitputtelijk reservoir van dat-

te knallen, spottige woorden, goede daaden. Hij begon altijd met een zinnige tactische, wanneer we weer eens verspreid waren geraakt in een dood lastig probleem. Maar als hij zijn opvattingen over een bepaald aspect op papier zette - dat deed hij bij voorkeur - kon hij bleekertinten zijn: over tactische problemen schreef hij:

"Het lijkt vanzelfsprekend om van de andere kant uit te kijken en te zien, hoe de zaak valt. Je open te stellen voor je poging en maak hem te zien, als je wilt dat ook bij zich ontstaat."

Ook zijn grote belezenheid en fenomenale literaire giftingen hebben hem (maar) tactische gegeven aan ons onderwijs op zijn geliefde gebied: de literatuur.

We missen hem dus. Ik mis je, Ruud.

Voortaan heb je geen last meer van vergaderingen, afspraken, schone's enz. Je kunt je nu volkomen wijzen aan de verschillende liefdes in je leven. Dat moet je een heerlijk gevoel geven.

Ik besluit met een uitroep van jacht! (Je hebt daar natuurlijk weer een mooi woord voor auto-critiek!), ooit gedaan tegenover een leerling, maar nu toegepast op jezelf:

"Je hebt een boek, een roman, een gedicht niet te bepalen, dat ook een je deems ook onbegrijpelijk."

Fraas van der Noot
sectiewerkgroepen

³⁾ De man die dit schrijft zag zich dan sectieleider voor het leven nemen, hij heeft op dit punt toch omgerekend. Al is het ongelooflijk in een feestelijke als dit sectie-geschiedenis uit te praten, ik moet toch vaststellen dat sinds het vertrek van Ruud (naam!) is een verandering van belang genomen is. - Jan 95

Een lof toespraak

Zien Pieter Koning 25 jaar aan het LDC aan verhuizen, heeft Rudt Conrads de inhoud van de lof toespraak, niet te niet met aandacht, de inhoud dat Pieter deze lezingen niet graag ziet afgehoort. Hij vindt dat Rudt en Conrads daardoor dingen te zien en niet over zichzelf, dat publiek te die hoort een lezing aan Rudt nog beter.

Ik heb graag de lof toezicht op het 25 jaar aan deze school verhuizen is. Met een lof toezicht, met de karakteristiek "Alleen is 't goede" is het heel aardig. Men hoort dan eigenlijk geen aanmerkingen te maken op het object van zijn aandacht.

Maar dat voert nu juist de moeilijkheid bij Pieter. Wie het ergens 25 jaar uitbreidt, is een rit, en misschien is hij een denkend rit. U hoort zich deze metafor niet scherp in het gemoed te zetten, want ik kan er stellig en bij herhaling op terug.

Pieter is leraar, en als zodanig een intellectueel. Bovendien is hij leraar en leraar - en in die hoedanigheid een artist. Nu vormen intellectuelen en artiesten zoals u weet, het mijne waarin ik mij zeer thuis voel. En ik voel me dan ook zeer geroepen deze Slagter met wilde streepheid toe te spreken.

Mijn. Een denkend rit is Pieter zeker niet. Bovendien heeft hij zijn vrijheid vermen aan dit bloeiende geest. Grijze wijsheid pasten de in twielfinwart zijn taken en baard. De omgang met de Jood is deze slaap bijstaar op de bot gestegen. Ik wil u graag beloven dat dit feit een soubere schied werkt, op althans mijn feestvongde.

De slaand der jongen heeft hen zo in de korenstroom gesneden, dat deze men, die een voortreffelijke meester had kunnen zijn, zich niet heeft onttrokken, zich een motorfiets met bijbehorende jasje aan te schafte. Hoe schandelijk dit op zichzelf al is, het is deze gemiddelde grijsaard nog lang niet het grootste. Op een dag van de leraar waar, hoe hij voor een stoplicht halt houdend, zich over zijn motor heen boog, tenietde het stuur ervan met hartstochtelijke kussens te overvullen. Zijn hele houding veranderd, dat hij zijn vromste menselijke bepalen kon: zij ging alle perken te buiten.

Gewet en Heren. Kun men vroeger bij zulke excessen van auto-erotiek sporten. Dan dient het woord motor-erotiek ingang te vinden in onze door gopen en lopen te rijdelijk verpest taal.

Pieter: Ik vind dit hele gedoe rondom de leraar. Al aarzel ik niet het rit-wet in de karakter aan te prijzen. Juist deze fixabiliteit, die vastekansheid aan een reidende lichaamsbeheersing plaat, heeft Jou bij een van de nutteloosheids aan een te vroeger dood ontrakt. Laat dit een waarschuwing voor je zijn.

De sectie die zich je lot heeft aangetrokken, heeft vastloten je in filosofische zin wat bij te spelen. Je hoeden het, omdat jij het bent, wat stonellig. Je begint met een - een filosofie, zoals je weet, die de topnotities met te verzoeken. Wanneer ik dan ook binnentert de bodde zelf door knetteren boven zijn Harley Davidson weet ik dat Jou het totale feitelijk in volle helderheid ten doel is gevallen.

De sectie wist je nog vele jaren. Met een gaaf hielden en booten onder de berg. Wij wensen een denkend rit als zelf, wat zeg ik? Als een gell van schabbeien.

Rudt

Is Cornets brutaal? Of agressief?

Leerkracht die het voorrecht heeft om Ruud in zijn dagelijkse doen en laten bezig te zien zal zeggen: Een rustige, toegewijde leerkracht die nooit een vlieg kwaad zal doen. Vergis je niet, hij zijn vele voorvallen bekend waarin van dit beeld niet veel over blijft.

Uitertijk gezagsfiguur knielende bij de schoolgast: "Wie zomorf gezag wilt hebben moet weten dat hij bevestigd moet", en wie is er binnen de school met het hoogste gezag bevestigd? Precies: De rector, Jan Streng. Wat die man geleden heeft, de laatste jaren!

In het kader van de verfraaiing van de herenruimte stond een oude kast in de weg. Terecht besloot de rector dit ongeluk, dat qua stijl geheel niet meer paste bij de rest van het meubilair, naar het prof-vall te verwijderen. De goede man heeft het geweten: eenzelfde stuk in de gale vallen en brutaal bezettingen binnen het herenruimte velen hem ten doe. Ik herinner mij ook de tafels wijdte waarin de rector tijdens een werkhoudt-avond door Ruud bevestigd werd. De inhoud van "wonder met peper" kon namelijk als verachtende onbetrouwbare gelden.

En dan die ene keer dat Streng door enkele werkzaamheden zijn tas vergeten was. Wie stond er vooraan om hem die tas terug te geven? Ruud, die moedige zelden bij het vers van roosters te be- graven.

In zijn bezit is het concept van een brief aan de minister van O.B. W. om de eerste graad bereikbaar voor Ruud te verkrijgen. Kennelijk vertrouwd bij Piers Smit en mij niet en stelde hij de brief namens ons op. De brieftekst: De laatste aflevering, na nogal vol prijzende woorden over zichzelf, luidde: "Wij besluiten, o.j. verlaten". met het uitpakken van de overtuiging dat deze Excellentie erom was meening zal zijn dat ons verzoek niet afgewen kan worden. Wij zijn u voor deze zienswijze bij voorbaat bijzonder dankbaar!"

In een ander brief stond: "Beste Eerste, 't was brutaal, maar 't succes hangt daarvan af. En voor Jullie is 't motto boven deze brief" en dat was: "Met kerhof ligt vol ommekeer lieden". Is dat alles niet brutaal?

Maar Ruud ontsiet?

Als Ruud terug naar huis ging, stond hij op station Don Waag N.S. een knielende te trekken uit de auto's. Menigmal had hij een guld- den in de sleuf gestoken, maar de toegenomen door deuren niet ge- kregen. Op een dag, de velden viel naar vredeleiders in de sleuf, reu- de hij naar het laet en gaf aan de daar bezig zijnde persoon dat- tijk te komen dat hij het zat was om een broek wilde voor zijn gids. De een reagerde geheel niet en na herhaald aandringen werd Ruud zo kwaad dat hij met een wijgante pinter een aantal ruitjes van de ar- tistieke intropte. Op dat moment greep de spoorwachtster in. Ruud werd weggevoerd voor een langdurig en scherp verhoor. O ja, de per- soon achter het raam achteraf een niet-vergrijpende Turk te zijn, is dat alles niet agressief?

Ruud, deze "stechte" eigenaarschap waren niet in staat om het gevoel van warme vriendschap van velen ten opzichte van jou te geven te brengen. (Interpretatie: Persoonlijk heb ik mijn laatste tijd op school met jou mogen doorbrengen, samen met Pau en 'Maas'. Ik zal het ver- der alleen moeten doen, maar ik mis Jullie heel erg. Een "verruimen" waarbij drie heren ontbreken is ook niet alles...

Je was een vernuftig schoolmeester met universitaire bekwaamheden. Je hebt handenvol vriendschap uitgeprobeerd naar generaties leerlingen, waarbij ze tenslotte op een prettige manier kennis maakten met groen en groen. Niet alleen ik, maar bijna iedereen niet je ontmoet je zo steunzaamheid was.

Gelukkig ben ik je steeds in Leliden vinden, schrijvend of stofvrijend. Ik moet dat toch vaker doen....

Eerste

Rudy

"Levenswijsheid bleef open als de Eukh.
Maar moeten pedagoogen Eukh. zelf eens o-
ver hebben mogendheid"

uit "Leidsch, met hoofd" p. 85

12e. Zeventienjarige jaar seminarie zijn in zijn klaren gaan zitten. Nije verlaat besluiten met een citaat uit een brief aan de Galaten of uit een brief van Petrus, nog beter natuurlijk, en is een geprogrammeerd tot Aem, tegenwoordig een distansie of een ander, een boyje christenen. En daar moet je 't dan te de kerst en de winter van de jaren verder naar wat doen, terwijl zij zolang je ademt, in de wil, het oogen van de zon, het begin, het rood van het gevaar, voorbij het zwart/wit onder professoren.

Je citeer je dan ook niet. Die lach had ik ervaren, goed, gaf, alle goden denkbaar relativerend, want wat je zelf niet goddelijk? Steeds weer een rood opgaande zon na steen disparee dativele macht? Alrijd revolutionerend, redels, staat volbrechtend, je eigen kracht metend om je reële ego te ontdekken?

Elyne renteder loopt om zijn erfenis heen, de logischfilosoof, de neo-postivist, zelfs de existentiële denker, blijft op een rationele te be- ctenctische distansie van zijn opgaande onoverwinnelijke materis prius of potentielliteit en gaat dolen.

Jij blijft lachen, want je blijft een blanke pit die, hoe dan ook, toch zich in de juiste vorm giet, zoals het een serene kienist bejaast. En wit roeten de kinderen van je leraar? Jij zelf prius materis en wij moeten ze alleen leren bij zichzelf terecht te komen.

Groot te weten, Ad Fontem?

Piet MO

Een smartlap

[illegible]

Fen 5007130

Penigem weet het: Ruud had een grote passie voor de universiteit sporttip. Hij trof er wel eens mee op, tijdens een Open Postbus - zoals die heer dat Den Toekomst! hem begeleidde op de Toekomsttoer. Hij zong dan een golfbeurt van aan de Sittig-sports ontferme

war'tappen, elendig niet de ode "....en toch is thee zo gewoos!"
 Oh, natuur!

[illegible]

416 *Journal of Health Politics, Policy and Law*

only felt "...the bridge below, broken and with the sky ... not
 beyond on the far side, but deep, shimmering water.
 The outside of the 'house' would appear."

... een verhooging die soms bereikt wordt van ongeveer 20% - een bij effect uitwerking van de bestaande maatregelen. [...] Het is een belangrijke afwijking, en een signaal voor verbetering.

Wolfgang: "...ich bin auf jeden..."

Inhoud

Van de nadorst - de samenstellers.....	3
Voor Rudolf - Piet Smit.....	4
De man van Biliel - Jan Verslagen.....	7
Een liedje voor Rud - Cathy van Nijl.....	11
In de noot - Gerard de Leide.....	12
Een vijfde vergeten literair document - Hans Leersbach.....	14
Cornelia, een salter in een kist - Bert-Jan Vincent.....	18
uit de boekenkast gevold - Willem van der Ende.....	21
Sint Jozef Mijne - Jan Steegh.....	24
De poort van Ten Koeng - Emma Tili.....	28
Rudolf een geest - Frans van der Meer.....	30
Een liefdespraak (voor Pieter Kooling) - Rud.....	32
Is Cornelia boulaal? Of apressief - Evert Verschuur.....	36
Rudolf - Piet Moelker.....	37
Een briefje - Marja Hendriksen.....	38
Een onvervalste chassie de coeur - Otto Burger.....	39
Een kaartje - bijdrage van Marja Hendriksen.....	40
Inhoud en Colofon	

De in dit boekje her en der geplaatste cursieve teksten, zijn citaten uit artikelen van Rudolf Cornelia de Groot, voornamelijk uit de "Nieuw Vrijheid".

colofon

Dit boekje, "De poort van Ten Koeng" werd gemaakt voor Rud, Cornelia de Groot, bij zijn afscheid als leraar aan het Ludowijk Interbellum College te Rijswijk, op vrijdag 14 januari 1988. Het werd geredigeerd door Jan Verslagen en Gerda de Vries. Pieter Kooling verzorgde de vormgeving en illustraties.

"De poort van Ten Koeng" werd gebundeld in een oplage van 100 exemplaren. Het voor Rudolf bestemde exemplaar werd door Copy Machine gedrukt in een bijzondere manier.

Ludowijk Interbellum College
Houtstraat 100
Rijswijk

